

Charitný spravodaj

TRNAVSKÁ
ARCIDIECÉZNA
Charita

Noviny Trnavskej arcidiecéznej charity | NEPREDAJNÉ | 1/2024 | ročník VII. | 12. číslo

TOMÁŠ BEZDEDA POMOC SÚ MALÉ DOBRÉ SKUTKY KAŽDÝ DEŇ

S manželkou oslávil prvé výročie sobáša, do ich rodiny pribudol syn a život speváka naberá nový rozmer. Hudbu považuje za svoju neoddeliteľnú súčasť a tvrdí, že má silu liečiť aj odľahčiť myseľ.

Čítajte viac v rozhovore na strane 8

FOTO: Foto: archív T.B.

Služba

Podakovanie za pomoc

Pani Jana našla bezpečné útočisko

Príbehy

Kľukatá cesta za šťastím

Keď nádej a vôľa menia budúcnosť...

Krízová intervencia

Streetwork prináša ovocie

Včasná intervencia pomáha dostať ľudí z ulice

Slovensko

Aj Rómom sa dejú zázraky

Snaha ako súčasť života

Nádej je viac.

Znovu je to tu. Čas, ktorý nám pripomenie, ako rýchlo čas beží.

Vždy, keď ma kolegovia oslovia, že už je čas napísať úvodník do Charitného spravodaja, niečo silné sa ma prinúti zastaviť sa. Opäť ma to vedie zamyslieť sa čím všetkým sme za to obdobie prešli. Akými prekážkami a úlohami sme prešli a ako sa nám ich podarilo zvládnuť. Na každého občas silnejšie dolahne pocit, že v živote je zrazu akosi viac ťažkosti, problémov a prekážok, ktoré nám prichádzajú do cesty. Nebolo ich málo ani v našich charitných službách. No opäť sa raz potvrdila overená pravda, že spolu ich dokážeme úspešne zvládavať.

Mnohé okolnosti okolo nás sa nám snažia navrávať falošnú pravdu. Akoby malo byť už len horšie a ťažšie. Akoby spoločnosť už nemala budúcnosť. No keď máme okolo seba kolegov, priateľov a partnerov, ktorí sú nám oporou, ťažkosti a problémy sú potom menšie a riešiteľné.

Dobro a nádej je silnejšie ako všetky protivenstvá sveta. Denne sa v príbehoch ľudí, ktorým je v ich životoch charita oporou ukazuje, že nádej je to, čo ľudí opäť stavia na nohy a privádza ich k dôstojnému životu. Nádej je to, čo nám dáva silu opäť a znovu kráčať aj cez ťažkosti a problémy.

Nádej nám dáva viac ako len vieru, že veci dopadnú dobre. Nádej nám prináša skutočnosť, že sa na ceste v službe potrebným opierame o iných a tiež, že druhým dávame túto príležitosť oprieť sa o nás. Som vďačný za existenciu nádeje. Nádej je totiž viac. V tejto nádeji som zároveň vďačný svojim kolegom, dobrovoľníkom, priateľom Trnavskej arcidiecéznej charity, že sme na tejto ceste spolu. Nedajme nádeji vyhasnúť.

Miroslav Dzurech

riaditeľ Trnavskej arcidiecéznej charity

Trnavská charita otvorila Integračné centrum - Centrum podpory

Centrum podpory, ktoré doteraz poskytovalo službu klientom na Františkánskej ulici približne dva roky, sa nachádza v nových priestoroch na Saleziánskej 21 v Trnave, kde poskytuje všetky služby pod jednou strechou. Integračné centrum - Centrum podpory Trnavskej arcidiecéznej charity je z hľadiska poskytovania spektra služieb jedno z mála na Slovensku, preto má punc jedinečnosti.

Nové štedrejšie priestory, ktoré do prenájmu poskytlo mesto Trnava, prispievajú k lepšej adresnosti poskytovania služieb. K nim spadá napomáhanie integrovania klientov do majoritnej spoločnosti, sociálna pomoc ľuďom v sociálnej kríze, integrácia ľudí z Ukrajiny a ľudí s cudzoštátnou príslušnosťou či pomoc ľuďom, ktorých postihol náročný osud - napríklad strata zamestnania.

Poradenstvo, kurzy digitálnych zručností, jazykové kurzy, kam spadá aj kurz slovenského jazyka, priestory pre mamičky s deťmi, rozvoj pracovných zručností - klienti v našom centre dostávajú komplexnú starostlivosť na jednom mieste, pod jednou strechou.

Prispieva to nielen k socializácii - dovozdelávanie klientov je zároveň príprava na lepšie uplatnenie sa na trhu práce.

Oficiálne otvorenie Integračného centra - Centra podpory sa konalo v dvoch termínoch. Dňa 22. 1. s účasťou organizácií zameraných na pomoc ľuďom s cudzoštátnou príslušnosťou a dňa 23.1. s účasťou klientov, na ktorých sa služba zameriava.

V úvode otvorenia zazneli slová Igora Strýčka, zástupcu riaditeľa Trnavskej arcidiecéznej charity, v podobe citátu z diela Solženicyna: „Hranica medzi dobrom a zlom

Zamestnanci charity počas slávnostného otvorenia

neprechádza medzi krajinami ani národmi, ale každým ľudským srdcom.“

Z úst riaditeľa Trnavskej arcidiecéznej charity, Miroslava Dzurecha, zároveň zazneli slová vďaky tým, ktorí sú do projektu zapojení, ale aj slová vďačnosti za možnosť fungovania centra: „Charita si už dlhodobo uvedomuje potrebu mnohých integračných aktivít pre ľudí, ktorí sem prichádzajú či už v rámci migračných vlín, pracovnej migrácie, alebo z osobných dôvodov. Trnava je špecifická aj tým, že je tu mnoho priemyselných podnikov, ktoré majú potrebu zamestnávať aj ľudí zo zahraničia, vzhľadom na nedostatok pracovných síl na slovenskom trhu. Plánovaná aktivita charity je, aby boli títo ľudia plne integrovaní, aby sa stali súčasťou komunity a spoločnosti a zároveň boli prospešní aj pre nás, hoci aj v kultúre či iných oblastiach. Sumár týchto myšlienok bol zhmotnený do Integračného centra.“

Koordinátorka Integračného centra - Centra podpory Kristína Pauerová hovorí aj o psychologickom pomoci a dôležitosti nadviaza-

nia spolupráce s kooperujúcimi organizáciami, ktoré majú podobný smer zamerania. „Chceme vytvárať adekvátny a najmä adresný systém pomoci. Pracujeme nielen s dospelým, ale aj detským klientom,“ dodáva Pauerová.

Medzi prítomnými hosťami bola aj právnička Veronika, pochádzajúca z východnej časti Ukrajiny. Na Slovensko prišla v čase prvých výbuchov. V Trnave býva takmer dva roky spolu s manželom aj dvojčikami. „Veľmi rada rozprávam a hneď som pochopila, že sa musím učiť po slovensky. Prvý rok

som sa učila veľmi aktívne. Celý život som v rámci svojej profesie pomáhala ľuďom, ale nevedela som, že pomoc môžem dostať aj ja. Do charity som najprv prišla pre oblečenie. V Centre podpory som niekoľkokrát dostala potravinovú pomoc a teraz s nimi dokonca spolupracujem.“

Integračné centrum - Centrum podpory zároveň klientom poskytuje kurz pre navýšenie informovanosti o podmienkach života v meste Trnava. Naši pracovníci sú vám k dispozícii.

MICHAELA MATUŠKOVÁ

Kurz digitálnych zručností si klienti obľúbili

Srdcom za mier

V Integračnom centre - Centre podpory v Trnave si pripomenuli 2. výročie vypuknutia vojny na Ukrajine. Vytvorili spomienkové srdce.

Srdce v ukrajinských farbách sa vynímalo stredom miestnosti, kde sa zišlo približne 30 ľudí, prevažne odídencov z Ukrajiny.

Podujatie, ktorým si prítomní pripomenuli nielen obeť vojny, ale aj jej dopad na rodiny, ktoré našli svoje útočisko na Slovensku, zorganizovali pracovníci Trnavskej arcidiecéznej charity.

Úvodné slovo podpory a solidarity predniesla koordinátorka centra, Kristína Pauerová: „Nie sú v tom sami, ak je to v našich silách, radi im pomôžeme v ich aktuálnej situácii. Vytvorili sme srdce v ukrajinských farbách. Zapálenie sviečky malo vyjadrovať solidaritu aj empatiu voči týmto ľuďom.“

Každý z prítomných mal možnosť zapálenú sviečku položiť na srdce a vysloviť krátke prianie. Počas dojemných chvíľ zazneli nielen slová povzbudenia, ale aj vďaky zo strany ukrajijn-

ských občanov na adresu Integračného centra. Z ich slov bola cítiť skutočná vďačnosť za prijatie a pomoc.

Medzi prítomnými hosťami bol aj salezián don Štefan Kormančík, ktorý predniesol krátku modlitbu aj s požehnaním. Kedysi organizoval letné tábory

na Ukrajine. „V tejto modlitbe som myslel na všetky deti, dediny a farnosti, ktoré som navštevoval a viac tam nemohol ísť. Modlím sa, aby nielen tí, ktorí dnes prišli, prežili v pokoji a mieri a aby na nich vojna nezanechala celoživotné traumy, hlavne, aby vedeli odpustiť,“ dodáva.

Hostia spoločnou modlitbou v ukrajínčine prejavili nádej a vieru v to, že vojna bude mať čoskoro svoj koniec.

Spoločné stretnutie bolo gestom solidarity s obeťami vojny na Ukrajine a ich príbuznými, ale aj so všetkými obeťami vojnových konfliktov.

MM

Aké sú benefity firemného dobrovoľníctva?

Vďaka firemným dobrovoľníkom

Firemné dobrovoľníctvo je veľmi dôležitou posilou v rámci dobrovoľníctva a v charite to nevnímame inak.

Dobrovoľnícke činnosti významne prispievajú k rozvoju najcennejšieho kapitálu firmy – jej ľudských zdrojov. Dobrovoľníctvo zlepšuje spokojnosť a lojalitu zamestnancov, rozvíja ich zručnosti a zároveň posiluje komunitu. Ide o win-win spoluprácu, ktorej výsledkom sú dlhodobé partnerstvá, ktoré prinášajú úžitok občianskej spoločnosti, zamestnancom, samotnej firme aj charitnej organizácii.

Firemní dobrovoľníci boli súčasťou charitného diela aj v minulosti, ale vďaka zmene novely zákona o dobrovoľníctve sa táto forma pomoci stáva čoraz atraktívnejšou a kvalitnejšou pre obe strany. Benefitom firemného dobrovoľníctva je psychohygiena pre zamestnancov a na strane charity je plusom pomoc s aktivitami, ktoré vlastnými silami nestačíme zabezpečiť.

Zákon dobrovoľníkom umožňuje vykonávať dobrovoľnícke aktivity v rámci pracovného času. Firemné dobrovoľníctvo sa na charite rozvíjalo už pred piatimi rokmi, ale po novom u nás funguje od apríla 2023. Do nášho Dobrovoľníckeho centra zavítali zamestnanci ADM, ZF SACHS Slovakia, Stellantis Trnavská automobilka, Trnavského kraja zážitkov či Slovenskej implementačnej agentúry.

S niektorými sa nevidíme len jedenkrát, ale tešíme sa pravidelnosti, s ktorou nás navšte-

Dobrovoľníci si z podujatia odniesli krásne spomienky...

vujú. Vďaka tomu sa zapájajú napríklad do výroby hlinených dukátov, pomôžu so zbierkou školských pomôcok či počas letnej Tesco zbierky pre núdzných. Peknou akciou bol aj športový deň pre deti z Krízového centra v Dolnej Krupej, na ktorý všetci s úsmevom spomínajú dodnes. Do dobrovoľníckych aktivít sa ako firemní dobrovoľníci môžete zapojiť aj vy. Zažite zmenu, povedie k pozitívnej skúsenosti. Kontaktujte nás na emailovej adrese: dobrovolnictvo@charitatt.sk

...a sú dôležitou súčasťou charity

Vyrábali motanky

V Integrovanom centre – Centre podpory vznikol Klub seniorov. Stretávajú sa v ňom prevažne klienti s cudzoštátnou príslušnosťou. Stretnutia nezostávajú len pri debatach, káve či koláčoch. Jeho členovia radi tvoria. Jedným z výtvarov, ktoré v našom centre vznikli, sú ukrajinské ľudové bábky – motanky.

Motanka je známa dokonca aj ako ukrajinský rodinný talizman. Táto bábika symbolizuje jednotu rodiny a hlboké spojenie medzi generáciami. Jej názov je odvodený od slova „namotávať/navíjať“ a každá z bábik je vytvorená z látky bez pomoci ihly či nožníc. Motanky sa od bežných bábik líšia tým, že nemajú tvár. Sú novým prírastkom v centre a zároveň uchovávajú ľudové tradície.

Podmienkou účasti v Klube seniorov nie je cudzoštátna príslušnosť, jeho členom sa môže stať ktokoľvek, kto má záujem.

MM

Návšteva z europarlamentu

Každé obdobie so sebou prináša radosť, aj starosť. Aj Trnavská arcidiecézna charita čelí výzvam, ktoré potrebuje pokoriť a riadi sa starým známym heslom: Viac hláv, viac rozumu.

V mesiaci apríl navštívila Trnavskú arcidiecéznu charitu poslankyňa Európskeho parlamentu,

Miriam Lexmann, v doprovode Rastislava Mráza, vicežupana Trnavského samosprávneho kraja. Spolu s vedením Trnavskej arcidiecéznej charity nazreli

do nových priestorov Centra pomoci človeku – Nízko-
prahového denného centra v Trnave, kde sa Lexmann, ktorá sa v rámci profesie zaoberá sociálnymi témami, stretla na slovíčko s klientmi aj zamestnancami. Snahou vedenia TADCH bolo v rámci priateľskej atmosféry upozorniť aj na existujúce problémy, napríklad pri čerpaní eurofondov, ktoré sú nosnými piliermi.

V mene charity sme komunikovali problémy na momentálne prebiehajúcich projektoch, kam spadá naprí-

klad terénna opatrovateľská služba či dobrovoľníctvo a veríme, že vďaka tejto návšteve zarezonujú nielen v rezorte práce, ale aj v Európskom parlamente a spoločne pohneme veci vpred.

MAT

Rozhovor s klientmi Nízko-
prahového denného centra v Trnave

Nadácia EPH

Tri desiatky rodín sa tešia z nového vybavenia

Nie v každej domácnosti sú moderné spotrebiče samozrejmosťou. Oprať oblečenie v práčke či mať v kuchyni spoľahlivú chladničku je pre mnohé núdzne rodiny aj v dnešnej dobe len snom. Nám sa ich sny vďaka spolupráci s organizáciami darí plniť.

Vďaka podpore a otvorenosti spolupráce z druhých strán môžu núdzne rodiny žiť kvalitnejší život. V mnohých prípadoch im k tomu dopomáha „občajné“ vybavenie do domácnosti.

Víziou Nadácie EPH je rôznymi aktivitami prejavovať solidaritu voči znevýhodneným skupinám a aktívne riešiť ich situáciu. Vďaka tomu vzniklo partnerstvo s Trnavskou arcidiecéznou charitou a cesta za riešením náročných životných situácií.

Jedným z prvých podporných krokov nadácie bolo „pomôcť pomoci“. V skratke povedané, vďaka finančnej podpore mohla Trnavská arcidiecézna charita získať dodávku, vďaka ktorej sa zlepšila distribúcia potravinovej a materiálnej pomoci.

V roku 2023 sa nám vďaka spolupráci s Nadáciou EPH podarilo pomôcť 31 klientom.

V predvianočnom období sme podporili najviac sociálne slabších rodín, a to dokopy 17-timi práčkami, 9-timi chladničkami a 4 elektrickými sporákmi. Práve práčky a chladničky patria medzi elektrospotrebiče, o ktoré bol zo strany klientov najväčší záujem po celý rok. Z príspevku nadácie sa nám ale podarilo zakúpiť aj nábytok. V dvoch domácnostiach už slúži vešiaková skriňa či polohovacie lôžko, zakúpené boli aj sedačky. Medzi ďalšie potreby našich klientov patrili ortopedické matrace, knižné regály, vysávače aj s doplnkami, mikrovlnné rúry, kuchynské roboty, mlynčeky na kávu či kompaktné domáce čistiare vzduchu.

V pomoci s Nadáciou EPH plánujeme pokračovať aj v tomto roku. Nadácia podporila Trnavskú arcidiecéznu charitu sumou 14-tisíc eur na rok 2024. Z tejto čiastky pripadá finančná podpora na jednu rodinu do výšky maximálne 400 eur. Sme radi, že môžeme priložiť ruku k dielu a že aj tento rok sa nám podarí zvyšovať životný komfort v ďalších domácnostiach nášho regiónu.

MAT.

Požičiavanie pomôcok

Potrebujete zdravotnícku pomôcku?

Každý z nás v živote potrebuje oporu, o niečo sa opierať. Nečakaný úraz či choroba toto heslo doslova stavajú do praktickej roviny. Trnavská arcidiecézna charita zriadila požičovňu kompenzačných pomôcok, ktoré sú vám k dispozícii.

Osud niekedy zariadi život tak, že sa človek oprie o barlu či využije invalidný vozík. V charitnom sklade v centre Trnavy si môžete zapožičať funkčné zdravotnícku pomôcku za symbolické ceny. K dispozícii sú aj polohovateľné postele, antidekubitné matrace, chodítka či toaletné stoličky.

V roku 2023 využilo našu službu 180 klientov, ktorým bolo zapožičaných celkovo 262 pomôcok.

Manžela pani Jozefíny po ťažkom úraze prepustili z nemocnice do domácej liečby. V priebehu krátkeho obdobia sa z nej stala opatrovatelka imobilného človeka. Jeho zdravotný

Zdravotnícka pomôcka už putuje ku klientovi

stav ho pripútal dlhodobo na lôžko. Pani Jozefína sa na nás obrátila s urgentnou prosbou: prekenuť obdobie, kým pomôcka do ich rodiny pribudne cez zdravotnú poisťovňu. Tr-

navská arcidiecézna charita jej zapožičala polohovateľnú posteľ na jeden a pol mesiaca, čím obom výrazne uľahčila čakanie. Manželovi pani Jozefíny sa v rámci možností život skvalitnil

a liečbu zvládla ľahšie.

„Ak máme pomôcku k dispozícii, žiadateľovi ju zapožičiame. K tomuto úkonu nepotrebuje prepúšťaciu správu z nemocnice či odporúčanie od lekára,“ vysvetľuje Erika Hudáková Krajčovičová, ktorá je v rámci služby kontaktnou osobou. Dodáva, že v prípade potreby služba zahŕňa aj doručenie pomôcky na požadovanú adresu. V prípade napríklad polohovacej postele pracovníci charity pomôcku dovezu, zmontujú a pripravujú ju tak, aby ju klient mohol okamžite využívať.

Trnavská arcidiecézna charita ako organizácia disponuje oprávnením zapožičiavania.

O zdravotnícku pomôcku môžu žiadať aj ľudia s ťažkým zdravotným postihnutím, ktorí sú na ne odkázaní.

MM

0947 946 238
erika.hudakova.krajcovicova@charitatt.sk

PodĎakovanie za pomoc

PodĎakovania vždy zahrejú pri srdci. Pekný odkaz za službu a pomoc sa dostal k našej kolegyni z piešťanského Centra pomoci človeku, Kristíne Mydlovej.

„Chcela by som sa z celého srdca poďakovať p. Kristínke Mydlovej. Pracuje v charite a je to môj anjelič. Je to úžasná, dobrá žena. Hneď od prvej chvíle, ako sme sa stretli, bola voči mne tá, ktorá má chápala a rozumela mi. Vždy sa mi snaží pomôcť v akomkoľvek probléme. Rozpráva sa so mnou a psychicky ma podporuje. Veľká vďaka p. Kristínke Mydlovej!“

Anna Rusnáková z Piešťan

Špecializované sociálne poradenstvo rieši zložité životné situácie. Jedným z druhov pomoci je práve terénna forma. Klientov, ktorí sa nemôžu dostaviť do nášho centra ambulantne, navštevujeme v ich domácnostiach.

Pani Rusnákovej sa skomplikoval zdravotný stav po amputácii pravej dolnej končatiny, ktorý jej znižuje mobilitu a kvalitu života. Piešťanská poradňa špecializovaného sociálneho poradenstva asistuje pani Rusnákovej pri vybavovaní a kompletizácii potrebných

Keď sa vďaka preoblieka za lásku

dokumentov. Rovnako aj ostatným klientom, ktorí prejavujú záujem je služba nápomocná. Nielen v rámci byrokratických úkonov, pomoci v rámci mobility, ale aj pri prekonávaní strachu z neznámych úkonov či priestorov. Naši pracovníci sú často aj ústami klientov, ktorí by si v mnohých prípadoch sami neporadili. Naša služba je zároveň prevenciou pred hromadením problémov, z ktorých by nebolo úniku. Práca našich zamestnancov často chráni klienta pred núteným odchodom z domáceho prostredia či stratou bývania.

MM

Pomoc pri administratívnych úkonoch

Charita nie je obnosené šatstvo a ľudia bez domova

K charite sa dostal pred 13 rokmi vďaka manželke. Študoval filozofiu a ako doktorand si povedal, že by bolo dobré začať niekde pracovať. S vtedajším vedením TADCH sa dohodol na pozícii koordinátora materiálnej a potravinovej pomoci. Teraz je zástupcom riaditeľa a kade chodí tade hlása, že charita je oveľa viac ako obnosené šatstvo či práca s ľuďmi bez domova.

Práca v charite je farebnejšia ako dúha. Jej výhodou je, že nezamestnáva len sociálnych pracovníkov, ako by sa na prvý pohľad mohlo javiť. Distribúcia potravín, streetwork, vyhľadávanie a kontaktovanie ľudí bez domova so službou pomoci na charite, zástupcovia riaditeľa Igorovi Strýčkovi, otvorili oči.

Predsudok

Úlohou charity je pomáhať v najširšom slova zmysle. Nie na základe zásluhovosti či sily. Jej druhou, rovnako dôležitou úlohou, je búrať predsudky. Charita je dobre zaužívaným pojmom a nikto si pod ňou nepredstaví buldozéry či prací prostriedok. Čo si pod týmto slovom ľudia vo všeobecnosti predstavia, sú dve veci: ľudia bez domova a staré šatstvo. Ale to je predsudok.

Snahou Igora Strýčka je v spoločnosti napravovať túto pokrivenú mienku. „So šatstvom sme prestali pracovať úplne, nakoľko sme sa v istom čase premenili na „triedičov šatstva“. Ľudia túto zmenu prijímali ťažko. V zime priniesli veci vytriedené z leta, v lete zo zimy. Pre komplikácie sme to zastavili.

Hoci sú v súčasnosti medzi potrebami charity aj kusy oblečenia, pre tieto prípady sa vyhlasujú konkrétne zbierky, napríklad ponožiek, čiapok či rukavíc a podobne. Ak potrebujeme topánky pre núdznych, vyhlásime zbierku topánok, ale už nekomunikujeme prosbu o šatstvo vo všeobecnosti. Dostali sme sa do štádia, kedy pomoc prestala byť pomocou.

Bez odsúdenia

Veľkým víťazstvom Trnavskej arcidiecéznej charity bolo po dvoch náročných rokoch otvorenie nového Nízkoprahového denného centra v Trnave v zmysle zákona o sociálnych službách. Víťaný je tam ktokoľvek a v akomkoľvek stave. Na tomto mieste nie je podstatné

Nielen materiálna pomoc, ale aj rozhovory sú pre klientov dôležité

riešiť, či má v sebe návykové látky alebo nie. Podstatné je dodržiavať pravidlá. „My sme na Hlavnej 43 roky túto službu vykonávali v budovách v dezolátnom stave. Pred tromi rokmi sme si povedali, okej, poďme ukázať ako pomáhamo ľuďom bez domova, ale aj ako pomáhamo širokej verejnosti.“

„Narkomanom stačí stodola“

Počas práce v spomínanom centre sa zamestnanci charity často stretávajú s predsudkami, či ľudia pod vplyvom alkoholu či iných návykových látok potrebujú modernú budovu, keď by im stačila aj stodola. „Ak im budeme poskytovať služby v stodole, tak sa ako v stodole budú správať.“ Prostredie je dôležitým aspektom k tomu, aby sa ľudia vyhľadávajúci služby charity nesprávali ako zvieratá.

Prostredie vychováva. Takto širokému svetu ukazujeme, že títo ľudia majú svoju hodnotu a môžu byť príborom,“ vysvetľuje Igor Strýček.

Charita je cirkevná organizácia a jej zriaďovateľom je otec arcibiskup Mons. Ján Orosch. To je ďalším dôvodom, prečo ľuďom pomáha. Latinské caritas znamená láska. Láska ku komukoľvek a bez podmienok.

„Naším klientom sa snažíme pomôcť prežiť život dôstojnejšie, hoci sú aj také prípady, kedy my musíme volať na pomoc políciu,“ objasňuje zástupca riaditeľa.

O ľudí bez domova sa formou nízkoprahovej sociálnej služby charita stará v rámci celej Trnavskej arcidiecézy len v meste Trnava.

„A čo nejde robiť, však je mladý?“

Keby ste aspoň tri noci preспали v parku, vládali by ste ráno vstať a vyraziť do roboty? Z človeka na okraji spoločnosti sa za mesiac ani za dva inžinier nestane. Je to nereálne. Ak sa však jednému či dvom podarí dostať k spôsobu života, akým žije bežná majorita, je to obrovský úspech. Starším ľuďom, ktorí poberajú dôchodok, sa charita pokúša vybaviť

Seniori

Charita eviduje dlhý zoznam uchádzačov, ktorí by sa radi umiestnili v zariadení pre seniorov v Cíferi. Dom pokojnej staroby má kapacitu 39 miest a je nielen vhodným, ale aj pekným miestom na prežívanie pohodových chvíľ v staršom veku.

Strýček dopĺňa: „Pri starších ľuďoch je bytostne prítomná živá viera. V našom zariadení máme kaplnku a je vyhľadávané aj z tohto dôvodu. Sme cirkevná organi-

Igor Strýček, zástupca riaditeľa Trnavskej arcidiecéznej charity

umiestnenie do zariadení pre seniorov, mladším hľadá ubytovanie, prácu či ich dokonca učí pracovným návykom vďaka pracovným terapiám.

Títo ľudia sa veľa krát vo svojom živote nemajú o koho oprieť.

zácia a to je pre nich príťažlivé.

Je tu však aj druhá skupina seniorov, ktorí žijú vo vlastnej živote vo vlastných domácnostiach. Doba sa za posledné dva-tri roky zmenila a tým aj samotné pomery ľudí na dôchodku. Dnes sa im výrazne znížil štandard kvôli vlne inflácie a to, čo si mohli dovo-

liť takpovediac „nedávno“ dnes pre mnohých nie je realitou. „Nič nespravili zle, nezadĺžili sa, ani si nepožičali, no dnešná ekonomická situácia ich doviedla k dverám charity,“ hovorí Igor Strýček. Ide o veľkú cieľovú skupinu, ktorej charita pomáha so základnými životnými potrebami.

Ďalšou kategóriou sú opustení seniori, ktorí žijú v podnájdoch. Charita im pomáha vďaka projektu materiálnej a potravinovej pomoci. Hoci nejde o sociálnu službu, je veľmi dôležitou súčasťou práce, ktorú charita vykonáva. Približne v 20-tich kostoloch sa pravidelne uskutočňuje zbierka trvanlivých potravín a drogérie, ktorá pomáha naplniť sklad pomoci. Seniorovi sa počas šiestich mesiacov dostáva pomoci v podobe plnej tašky trvanlivých potravín či drogérie. V prípade špecifických potrieb sa im poskytuje aj špecializované sociálne poradenstvo. Pojem núdzny znova dostáva nové rozmery, novú dimenziu.

Anjeli v službe

Zdravotné sestry nenájdete len v nemocniciach či v ordináciách, ale aj v charite. Ošetrujú dekubity, podávajú infúzie...Zdravotné sestry ošetrujú pacientov nielen v rámci Trnavy, ale aj okolitých obcí. Ide o veľmi vyhľadávanú službu financovanú zo zdravotných poistení, avšak obohatenú o charitný bonus. Pridanou hodnotou našich sestier je láska. To je ADOS-ka.

Charitatívna služba v rodinách sú naopak opatrovatelky, ktoré pomáhajú s obslužnými činnosťami v domácnostiach. Službu väčšinou využívajú seniori, ktorým sa pomáha s hygienou, doprovodom k lekárovi, drobnými prácami v domácnosti a podobne. „Opatrovateľky sneh neodhŕňajú, sú to ženy s veľkým srdcom,“ s úsmevom dodáva Igor Strýček. Robia niečo dôležitejšie. Stávajú sa súčasťou rodín našich klientov, trávajú s nimi hodiny a budujú si pekné dlhodobé a dôverné vzťahy.

„Núdzni ľudia nie sú len tí, ktorí natáčajú ruky pred kostolmi či obchodnými domami. Skrývajú sa vo vašom susedstve, v Križovanoch nad Váhom, v Bučanoch, v Galante aj v Piešťanoch. Žijú svoju chudobu v skrytosti a nepýtajú. Pokúste sa zdvihnúť hlavy a pomôcť,“ uzatvára Strýček. Hovorí sa, že najväčšou pomocou je robiť drobné skutky s veľkou láskou.

Prečo sa nevzdávať?

Kľukatá cesta za šťastím

V skratke

CHARITA NA EKO VLNE

Vozový park Trnavskej arcidiecéznej charity sa rozrástol o nového štvorkolesového pomocníka Peugeot E-Rifter. Elektromobil bol financovaný z Plánu obnovy. V minulosti sme prízvuovali, že zámerom charity pristupovať k planéte šetrne a preto nás teší, že sa sestry v ADOSKE – Agentúre domácej ošetrovateľskej starostlivosti budú ku klientom dopravovať ekologicky.

ADRESNÉ ZBIERKY

Ďakujeme všetkým darcom, ktorí sa pravidelne zapájajú do zbierok, ktoré pravidelne vyhlasujeme na sociálnych sieťach. Ako ste si mali možnosť všimnúť, naše prosby vedú vždy ku konkrétnemu sortimentu, ktorý aktuálne pre našich klientov alebo núdzných ľudí potrebujeme. Nemáme sklady na hromadenie šatstva, preto si vážime, že sa pravidelne zapájate do adresnej pomoci.

ŽIVOT JE ZMENA

Poznáte heslo: Ak sa ti to zdá, tak sa ti to nezdá? Každý človek prechádza v živote rôznymi zmenami, napríklad aj na pracovisku. Ak vás láka vyskúšať v rámci kariéry niečo iné, podte do toho s nami! Charitný tím rozširujeme o nové posily: Ekonóm, Opatrovateľ/ka v zariadení pre seniorov, Terénna/y opatrovateľ/ka – v domácnosti klientov, Poradca pre špecializované sociálne poradenstvo, Terénny pracovník pre prácu s ľuďmi bez domova, Sociálny pracovník, Koordinátor dobrovoľníckeho centra či Účtovník. Viac na www.charitatt.sk

Keď nad Lukášovou kolískou stáli sudičky, k ťažkým bremenám, ktoré mu do osudu vložili, pridali aj veľmi vzácne vlastnosti, akými sú priebojnosť či silu nikdy sa nevzdávať.

Lukáš sa narodil v prešovskej pôrodnici v roku 1992. Jeho mama z neho utiekla hneď na druhý deň. Písala sa toho času štvrtá adventná nedeľa a „malý vianočný dar“ zostal na pospas osudu.

Lukáš putoval do dojčenského ústavu v Košiciach, odtiaľ do Prešova a keď dovŕšil tri roky, jeho domovom sa stal detský domov v Michalovciach.

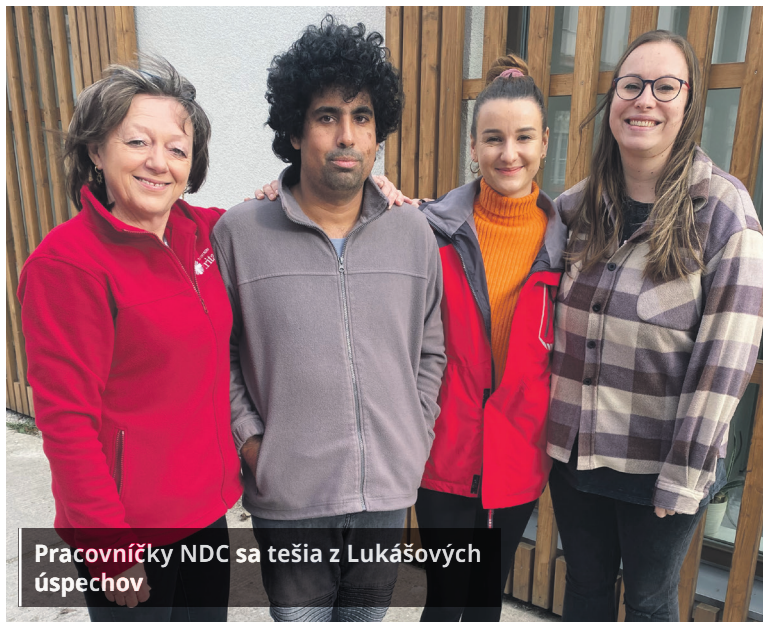
Rodičia spočiatku javili záujem o výchovu malého chlapca, no časom si to jednoducho rozmysleli. Lukášova výchova bola oficiálne v rukách štátu a dobrých vychovávateľov a vychovávateľiek. Mnohým sa podarilo do Lukáša zasiať dobré veci, ktoré ho v tých najťažších situáciách tlačili vpred.

Lukáš bol ako malý chlapec vraj veľmi rozkošný a všímavý. Na všeličo sa vypytoval, všeličo ho zaujímal. Fotiek z detstva má presne nula. Zostali mu len spomienky. Rád spomína na detský domov, perfektnú starostlivosť, ktorá v ňom bola a aj na domáce úlohy, ktoré robil bez pomoci a rád.

Lukáš navštevoval špeciálnu základnú školu, ktorá bola súčasťou areálu, v ktorom sídlil detský domov. Neľutuje, že sa dostal do domova. „Čo by zo mňa bolo, keby som vyrastal v osade?“ Avšak ani štátna starostlivosť nebola zárukou, že všetko pôjde hladko.

Lukášovi po dosiahnutí veku, kedy treba urobiť rozhodnutie kam na strednú školu, poradili, aby vyštudoval odbor kuchár-čaišník. Dal sa na gastro dráhu a dnes síce rád varí, ale nie profesionálne. Lukáš sa kuchárom ani čaišnikom stať nechcel, ale čomu by sa v živote venovať chcel, mu vtedy jasné nebolo.

Počas letných prázdnin platilo v domove pravidlo, že kto mohol, odišiel ku svojej rodine. Lukášovi sa

Pracovníčky NDC sa tešia z Lukášových úspechov

tak stávalo, že býval u otca a jeho nevidiacej družky v chatrči, v rómskej osade na východe. Nerád na ňu spomína. Hoci tam bola špina a nehostinné podmienky, v Lukášovi sa začal vyvíjať jedinečný zmysel pre poriadok, čistotu a hygienu. „Z chatrče som vždy najprv všetko vychádzal, očistil a upratal, dokonca aj pecku

Lukáš rozpráva o svojom živote

na oheň som vydrhol, a tie hrnce...“ vzdychne Lukáš a zároveň dodá, že sa jeho pomoc zároveň veľmi ráta ma coche, ktorá nevidela.

V tom čase vedel oceniť podmienky, ktoré má v domove a podmienky, v ktorých by skončil, keby...

Keď Lukáš dovŕšil 19 rokov, skončila sa jeho ústavná výchova a nastal čas opustiť brány detského domova v Michalovciach. V snahe cibriť samostatnosť mu pomáhal aj košícky

Domov na pol ceste Dorka pre odchovancov detských domovov. Býval v ňom pol roka a dostávalo sa mu poradenstva a pomoci pri hľadaní práce. V tom čase ľuďom predával Nota Bene, no do jeho mysle sa pomaly začali zakrádať myšlienky strachu o budúcnosť.

Vtedy prišla ponuka robiť asistenta pre dospelých ľudí s autizmom na Myjave, v Drahuškove a v tom čase sa jej 21 ročný Lukáš chopil.

Práca to bola vraj náročná, ale potom sa dostal „do ich sveta“, do sveta autistov. Venoval sa tejto činnosti dva roky.

Neskôr opäť prišla túžba osamostatniť sa. Lukáš opustil Drahuškovo. Odišiel s prázdnyimi rukami a bez vízie. Putoval do Trnavy, kde pracoval v automobilovom priemysle, odkiaľ ho prepustili a zostal na ulici. Bolo leto a Lukáš býval vo svojich 23 rokoch v stane.

Lukáš sa za stav, v akom sa ocitol, hanbil. Leto vystriedala zima a spával na rôznych staniach, po sediačky, aby bol čo najmenej nápadný. Po 22-jej hodine si pravidelne chodil po rožky do obchodného reťazca. Boli zadarmo.

V bezútešnej situácii sa rozhodol poprosiť o pomoc. Z mestskej knižnice odoslal mail do Drahuškova, kam ho opäť prijali a robil asistenta terapeuta. V roku 2022 však prišla túžba osamostatniť sa opäť. To už mal Lukáš po tridsiatke a jasnú víziu: stať sa upratovačom alebo chyžným. Láska k poriadku uňho vznikla v čase, kedy navštevoval príbuzných v rómskej osade. Na pozíciu upratovač/chyžný v hoteli poslali celkovo 323 životopisov naprieč celým Slovenskom. Odzva: žiadna alebo veľmi slabá. Mladý muž sa stretával s odmietnutím aj preto, že je Róm. Bol odhodlaný prijať prácu v ktoromkoľvek meste na Slovensku. Časom sa z Košíc presťahoval do Strážskeho, kde býval na ubytovni do februára 2023. V tom čase na neho začali doliehať šedé myšlienky, že to príde opäť, že opäť bude bezdomovcom. A tak sa i stalo.

Lukáš žil v čase, keď mu opäť chýbala strecha nad hlavou, v uliciach Trnavy. Vonku bola treskúca zima,

a snažil sa ju prečkávať tak, že sa hýbal. Povedal si, že teraz nemôže plakať. Držali ho nad vodou hlasy v hlave, že to zvládne, dá to a postaví sa na vlastné nohy.

Za bezdomovectvo sa ale veľmi hanbil. Nežobral, nepýtal. Mal ešte peniaze, ktoré si zadelil a denný rozpočet mu dovolil kúpiť si na každý deň dva suché rožky s paštétou.

Sedával na trnavskej stanici, rozprával sa s ľuďmi bez domova a rád ich počúval. Aspoň mu ubíhali dni. Lukáš si povedal, že plačom nevyrieši nič, rovnako ani ľutovaním sa. Hoci sa mu o svojom stave rozprávalo veľmi ťažko, rozhodol sa kontaktovať Trnavskú arcidiecéznu charitu, tak ako mu počas dlhých rozhovorov radili iní núdzni ľudia. Báľ sa však odmietnutia. Opak bol ale pravdou. Pracovníčky charity mladíkovi pomohli opäť postaviť sa na nohy. Dodnes ho vnímajú ako slušného človeka s obrovským zmyslom pre poriadok. Na pôde Trnavskej arcidiecéznej charity sa Lukáš stretol s ľuďmi z OZ Titan, ktorí mu pomohli s prácou vo Varíne. Spoločnými silami tak sociálni pracovníci začali Lukášovi skladať svetlejšiu budúcnosť.

„Pomáhali mi s kontaktmi na pohovory, kam som volal. Napokon sa situácia otočila a čo bolo slúbené, sa naozaj zrealizovalo a mohol som nastúpiť do práce v zariadení sociálnych služieb vo Varíne ako upratovač,“ pochvaľuje si Lukáš.

Do práce nastupuje každý deň

“

„Držali ma nad vodou hlasy v hlave, že to zvládnem.“

Lukáš

presne o 6.30 hod. „S upratovacím vozíkom sa presunem na poschodie, deň pred tým si nachystám čistiace potreby. Neexistuje, že by som jednou handrou utrel všetko. Najprv vydezinfikujem madlá, parapetné dosky a polejem kvety. Potom nasledujú izby. Na upratanie každej mám 20 minút,“ vysvetľuje Lukáš, ktorému sa po strastiplnej ceste splnil sen.

Vo Varíne je zamestnaný od novembra 2023, kde má k dispozícii 3 izbový byt, v ktorom býva sám.

Lukáš odpisy či nevhodné komentáre a poznámky zo strany cudzích nerieši. Hnacím motorom je preňho hudba, vlaky aj basketbal. O vlastnej rodine neuvažuje. Potrebuje sa sám stať samostatným a nezávislým.

Jeho príbeh je inšpiratívny pre mnohých a vďaka neoblomnosti ducha ide krok za krokom k svojmu vysnívanému cieľu. Lukáš sa netají tým, že veľkú rolu na jeho ceste za lepším životom zohrala aj Trnavská arcidiecézna charita. Jej zamestnanci v ňom videli potenciál a dobré srdce.

MM

V KNIHÁCH JE INÝ SVET

7

príbehy

V knihách nachádza nielen útočisko, ale aj svet, v ktorom je všetko inak. Jozef Herman mal knihy rád od mala. Teraz, keď je starší, mu dodávajú nádej a sú únikom od každodenných strastí.

Nízkoprahové denné centrum v Trnave je jeho každodennou zastávkou. „Som bezdomovec, žijem ako žijem,“ vraví Jozef Herman, keď sa spolu rozprávame. „Momentálne bývam u kamaráta v byte, ale ani to nie je zadarmo. Musím mu prispievať,“ vysvetľuje. Sedíme oproti sebe za veľkým stolom, na ktorom sú položené knihy. Jozef sa za jednou načiahne. „Slepačia polievka? Čo to je?“ „To sú príbehy na povzbudenie, obyčajne s pozitívnym koncom a odkazujú čitateľom, že nie sú veci len čiernobiele,“ vysvetľujem.

Jozef sa rozrozpráva. „Štyrikrát som bol bezdomovec, ale vždy som sa postavil nanovo. Podnámom, bývanie u kamaráta...Viete čo to je, vonku bývať? V noci, keď si človek nemá kde ľahnúť a spí niekde na schodoch. To je strašné. Žiadna hygiena, kapsa prázdna. Teraz je to iné. Mám sa večer kam vrátiť, mám tam svoju posteľ. Viete, mňa televízor nezaujímá, mám svoje miestečko a tam si čítam.“

Debata smeruje ku knihám. Jozef vysvetľuje, že čítal už ako malý chlapec. Viedli ho k tomu učiteľia a vychovávateľa v detskom domove, kde vyrastal.

„Keď čítam, som skutočne v tej knihe. Padá jedna strana za druhou, prežívam dej a žijem v inom svete, na inom mieste. Občas som z tých emócií úplne namätko. Čítal som o človeku, ktorý čakal na popravu. Pomys-

Vďaka knihám má pán Herman bohatú slovnú zásobu

lel som si, čo ak by som to bol ja. Pozrel som von oknom a vravím si: zajtra to už neuvidím.“

Knihy mu dávajú veľa, napríklad aj vďačnosti. Požičiava si ich z mestskej knižnice, aj zo súkromných knižníc od seniorov. Za týždeň prečíta 2-3 knihy.

Zaspomína aj na časy v detskom domove, keď mu radosť robili rozprávky. Obdivoval princov a chrabré postavy, nasledovali STOPY, mayovky, príbehy od Verneho až prešiel na detektívky. Momentálne číta veľa o Biblii, o viere vo všeobecnosti a rád o tejto téme diskutuje. Zaujímajú ho existenčné otázky.

„Rád čítam beletriu, rôzne príbehy, ale potom prejdem k ove-

rovaniu faktov. Zaujímalo ma to, či skutočne existoval muškietier Dartagnan. Neskôr som si zisťoval aj viac informácií o jeho živote.“

“

„Niekedy ma skúšajú, či som to naozaj prečítal a pýtajú sa ma, o čom tá kniha bola, neveria mi,“

Jozef Herman

Podľa Jozefa Hermana sú knihy najväčším darom. „Nielenže vám doplnia slovnú zásobu, ale

aj vedomosti. Človek sa v knihách vždy niečo dozvie. Čítam nielen pre potešenie, ale aj pre rozhľad. Je príjemné, keď v rámci debaty veciam rozumiete a dokonca môžete prispieť aj vlastnými vedomosťami a nie ste za hlupáka.“

Život a príbeh Jozefa Hermana, človeka ohrozeného bezdomovectvom, by tiež mohol byť na knižku. O vďačnosti z maličkostí, aj za to, že ráno vyjde slnko. Aký odkaz by kniha niesla? „Dnes vám nedá zadarmo nikto nič. Ale šťastie sa dá unaviť, a potom si sadne aj na vás.“

V skratke

TRNAVSKÝ RÍNEK

Aj tento rok sme náš charitný stánok rozložili na obľúbenom Trnavskom májovom rínku. Naši dobrovoľníci usilovne pracovali na tom, aby sme pre vás mali okrem dekoračných predmetov pripravené obľúbené sirupy do letných limonád či orieškové nátierky, ktoré vyrábame na zdraví prospešnom základe bez chemických prísad.

TRNAVSKÁ

CHARITNÝ BAZÁR

Trnavská arcidiecézna charita aj tento rok usporiadala tradičný Charitný bazár, ktorý sa konal v máji v priestoroch charity na Hlavnej. Pre záujemcov bolo pripravené zachovalého oblečenie, veci do domácnosti, hračky a iný sortiment. Výťažok z Charitného bazára bude použitý na kúpu hygienických potrieb a potravín pre klientov Centra pomoci človeku.

MAT

Chudoba cti netratí

Koncom apríla sa v priestoroch Mestskej športovej haly v Galante uskutočnila v poradí už piata bezplatná burza, ktorá nesie výstižný názov Chudoba cti netratí.

Trnavská arcidiecézna charita prostredníctvom svojho Centra pomoci človeku v Galante v spolupráci s Mestom Galanta opäť pripravila pre ľudí v príjmovej chudobe možnosť zabezpečiť si základné sezónne oblečenie a obuv.

K dispozícii boli aj hračky a domáce potreby. Všetky veci do bezplatnej burzy poskytli obyvatelia Galanty a okolia a s jej prípravou a realizáciou pomohli ochotne aj viaceré miestne dob-

Návštevníci si vybrali z pestrého sortimentu

rovoľníčky. Priestory na konanie podujatia bezplatne zapožičala Správa športových zariadení mesta Galanta.

Bezplatnú burzu využili predovšetkým rodiny s malými deťmi, dôchodcovia a klienti špecializovaného sociálneho poradenstva.

Priestor burzy sa opäť stal neformálnym kontaktným miestom, kde sa ľudia mohli dozvedieť aj informácie o základnej a dostupnej sociálnej pomoci v meste. Tovar, ktorý nevyužila primárne oslovená skupina, poslúžil nakoniec aj viacerým organizáciám pôsobiacim v sociálnej oblasti. Ďakujeme všetkým, ktorí nám pomohli byť blízko pri človeku!

MP

VEĽKÉ SRDCE

Keď sa v Nízkoprahovom dennom centre v Trnave pokazí spotrebič, je to problém. O to viac, ak ide o práčku, ktorá je využívaná dennodenne. Ďakujeme pani Márii za finančný dar, vďaka ktorému sme komplikovanú situáciu mohli vyriešiť a ktorý výraznou mierou dopomohol k zakúpeniu novej práčky.

TOMÁŠ BEZDEDA NA BUDÚCNOŠŤ HLADÍ |
S POKOROU |

FOTO: Foto: archiv T.B.

Spevák Tomáš Bezdeda o „songu jeho života“

POMOC SÚ MALÉ DOBRÉ SKUTKY KAŽDÝ DEŇ

Prvý ročník speváckej súťaže Slovensko hľadá Superstar v tom čase na televíznych obrazovkách nemal obdobu. Slovensko ožilo novými tvármi, skladbami a spevákmi. Na pódium sa vtedy postavil aj Tomáš Bezdeda, ktorého do súťaže prihlásil spolužiak. Odvtedy prešlo dvadsať rokov a spevákovi Tomášovi sa v slovenskom šoubiznise darí dodnes: aj vďaka pokore, priateľskej povahe a pozitívnom vnímaní sveta.

● Po šou Slovensko hľadá Superstar vznikol pojem „bezdedománia“. Bol si žiadaný, na výslni a veľa sa o tebe písalo. Ako si spomínaš na tieto časy?

Bolo to niečo nové. Vtedy v televízii nebolo toľko slovenských seriálov, ako je teraz. Skôr televízií zo zahraničia a na Slo-

vensku sa veľa neprodukovalo. Superstar podľa mňa otvorila oči kreatívnym ľuďom v snahe vytvoriť niečo vlastné. Licencia na Superstar bola síce americká, ale bolo to niečo nové. Ľudia žili muzikou a bolo to príjemné - bolo to o muzike. Nikto poriadne nevedel, do čoho ide, ani ja. V tom čase som muziku

robit sám pre seba, lebo ma to bavilo. Do súťaže ma prihlásil spolužiak. Nikdy som nemal veľké oči robiť to profesionálne, ale jednoducho to tak zariadil osud.

● Študovali ste na Ekonomickej univerzite v Bratislave. Bolo to pred súťažou či potom?

Študoval som po súťaži podnikový manažment. Inžinierske štúdium odbor manažment a ekonomické znanectvo.

● Spev a ekonomika tak úplne nejdú dokopy...

Aj Brian May z Queenu je astrofyzik (úsmev). Jednoducho som

nechcel zakrpatieť, chcel som mozog namáhať. Hoci ma to stálo veľa času a tretí ročník som musel opakovať, nevzdal som to. Inšpirovala ma vtedy Adela, s ktorou som mal vzťah. Myslím, že v tom čase študovala kulturológiu, a tak som chcel vedieť aj ja, čo sú to cvičenia a prednášky. V tej dobe ma to lákalo a jednoducho som si povedal, kým som mladý, spravím si školu. S mnohými spolužiakmi mám dodnes dobré vzťahy.

● Odvtedy pretieklo veľa vody v rieke, aký si bol vtedy a čo „z toho Tomáša“ zostalo dnes?

Bol som viac naivný, ale už si

dávam veľký pozor. Stále mám v sebe pokoru a tak beriem aj muziku. V Česko-Slovensku sme vlastne na malom piesočku. Čím väčšia svetová hviezda, tým väčšia pokora a väčšie uvedomenie si, že robiť muziku je dar. Je to aj o ďakovaní Bohu, lebo človek nevie, kedy to skončí. Málokto má šťastie robiť, čo ho baví. Hovorím si, nehrajme sa na nič. To, že ma pár ľudí na Slovensku pozná je ok, ale...Myslím, že som dostal veľmi dobrú výchovu od rodičov. Rodičia ma kreuujú a ovplyvňujú veľmi. Sme rodina s dobrými vzťahmi a držíme spolu, dúfam, že nám to vydrží.

Tomáš Bezdeda

Spevák Tomáš Bezdeda má 38 rokov. Preslávil sa vďaka súťaži Slovensko hľadá SuperStar, kde spomedzi všetkých finalistov skončil na bronzovej priečke. Hrá na gitare a klavíri, okrem hudby miluje aj šport. V súkromí je obrovským fanúšikom hokeja, ktorý si rád aj zahrá.

S rodinou býva v Žiline a na život nazerá s pozitívnym nadhľadom.

tých druhých unesiem niekam inam, kde ich nebudú zabíjať ťaživé myšlienky. Muzika lieči vytvára úžasné emócie. Mňa nakopáva tak, že z tej energie dokážem žiť aj týždeň po koncerte.

● Ako vnímaš pomoc?

Ja som empatický človek a viem sa vcítiť do druhých. Dobré skutky vnímam ako pomoc. Hoci aj vysvetliť niečo neznámemu dôchodcovi, keď sa pýta. Mne sa takto podarilo odviezť jednu pani do nemocnice, mala niečo s rukou a poprosila ma o pomoc. Drobnosti, ktoré môžeme robiť každý deň, hoci aj dať druhému prednosť v jazde rátam ako pomoc, ktorá je vždy v našich silách.

MICHAELA MATUŠKOVÁ

urobí niečo. Manželka ma podpichuje, že som jej žiadnu pesničku zatiaľ nezložil, je to výzva do blízkej doby.

● **Mnoho umelcov do pesničiek vkladá seba a konkrétne situácie zo života, mnohým sa dobre tvorí počas osobných kríz, je to aj tvoj prípad?**

Je to o emóciách, ktoré sa v danom období prejavujú v muzike aj v tónoch. Pesničky vznikajú na základe prežívaných emócií. Dobré skladby vychádzajú z krásnych aj horších časov.

● Riešiš, či ťa druhí riešia?

Ludia z bežného života obyčajne nepoznajú všetko, čo stojí napríklad za rozhovorom alebo článkom. Uveria aj nafúknutej bubline. Spomínam si na svoj prvý rozhovor. Novinár sa ma pýtal, aký som bol žiak. Povedal som, že taký živý, ako chlapani sme sa naháňali, občas sa do seba aj pustili a vyšiel z toho bitkár, vyvrhel a chuligán. A ľudia tomu uverili. Dostal som aj prívlastok cukrík, ale ja som normálny chalan. Keď ma druhí spoznajú, často povedia, že som v pohode, ukecaný srandista. Mnohí umelci sú zaškatuľkovaní. Uvediem príklad: keď sa žene pekne pozdravím, balím ju, keď sa nepozdravím, neviem sa správať. Dôležité je, aby si človek vedel zo seba spraviť srandu.

● Máš skúsenosti s charitou?

Chodím spievať na charitatívne akcie bez nároku na honorár, rád podporujem dobré veci. Keď pomáham, musím byť o tom sám presvedčený. Možno ľuďom nepomôžem tak, že im dám peniaze, ale piesňami

Tomáš Bezdeda na fotke s manželkou Ivanou a synom Jakubom

FOTO: archív T.B.

● **S manželkou Ivankou bývate v Žiline a v marci ste oslávili prvé výročie sobáša. Naplnili sa tvoje predstavy o manželstve?**

Či človek s niekým chodí, alebo s ním býva, všetko je o tolerancii. Dôležité je, aby si dvaja sedeli, aby to nebolo na silu - sme spolu, len aby sme neboli sami. V podstate sa nezmenilo nič. Prsteň je pre mňa symbol spečatenia lásky, ale aj z pohľadu byrokracie manželstvo mnoho vecí zjednoduší a takisto je to symbol „chlapa“.

● V akom zmysle?

Chlap vyhodí zo svojej mysle slovo neviem a jednoducho si za ženou stojí a aj takto jej dá na javo, že ju miluje. Svadba ale nie je kľúčom ku šťastiu, šťastie samotné je podľa mňa o tých dvoch ľuďoch.

● **Ako ste sa s Ivankou spoznali? Bola to láska na prvý pohľad?**

Spoznali sme sa v posilňovni. Zapáčila sa mi a chcel som ju pozvať na kávu. Či to bola láska na prvý pohľad? Neviem, či v skutočnosti vôbec existuje a nie je to len spojka pre básnikov. Veľmi ma ale zaujala a vedel som, že ju chcem osloviť. Začalo to komunikáciou na Instagrame...

● **Pred niekoľkými mesiacmi k vám pribudol syn Jakub, zmenila ťa rola otca?**

Mám zodpovednosť uživiť rodinu a postarať sa o nich. Už si nemôžem chodiť kamkoľvek, hoci aj do Ameriky. Vychovávam, prebaľujem a som nápomocný manželke, nech nie je všetko len na nej. Jakub je tretí člen rodiny. Človeku narodenie dieťaťa nezmení osobnosť, ale priority v živote. Mám šťastie, že to môžem v živote zažívať.

● Máte spoločné hobby?

Áno, šport, hory a turistiku.

Ja milujem hokej, Ivanka je tiež športový typ a kedysi hrávala basketbal. Chodievali sme spoločne aj do fitka, teraz však máme menej času. Vzišlo nám z toho ale najnovšie hobby a tým je kočíkovanie (úsmev).

„Hudba lieči a vyvoláva úžasné emócie.“

● Čo ťa robí šťastným?

Šťastným ma robí to, že som s niekým, kto ma naozaj miluje a prežívame šťastné chvíle. Nevadíme si a s Ivankou si aj duševne voniame. Nedá sa to opísať, ale človek vie, že od toho druhého nechce ísť preč. Ja mám oporu v Ivanke a ona vo mne. Hoci je medzi nami 13 ročný rozdiel, máme výborný vzťah nielen medzi sebou, ale aj so svokrovcami a s rodičmi. Radi sa navštevujeme a chodíme na chaty. To je moje šťastie.

● Máš v tomto období dostatok času na hudbu?

Mám rozpracované pesničky, na jednej konkrétnej pracujem s producentom. S mojou kapelou s názvom Tomáš Bezdeda s kapelou chodíme hrať na firemné akcie, vianočné večierky, rôzne verejné akcie... Účinkujem v relácii Petra Marcina Neskoro večer ako hudobný hosť. Je to tour po Slovensku. Pracovne je to pestré, hudbe sa samozrejme venujem, ale musím pridať na gitare, keďže som ju v poslednom čase flákal. Najmä minulý rok, keď sa nám narodil ma-

lý. Prvé mesiace boli čarovné a hľadal som si systém vo veciach.

● Ako vyzerajú tvoje dni?

Cvičím na gitare, vystupujem, snažím sa pomáhať manželke. Keďže som sám sebe pánom, Ivka to oceňuje. Jakub je naše spoločné dieťa, a keď sa nad tým zamyslím, obdivujem ženy, ktorých muži pracujú na týždňovkách a všetko zvládajú sami.

● Popri tomto „milom chaos“ máš nové hudobné ciele?

Chcem sa muzike venovať stále, robiť pesničky, tvoriť nové skladby. Človek z ničoho

Tomáš Bezdeda ovláda hru na gitare, ale aj na klavíri

FOTO: Monika Richterová photography

V skratke

OPÄŤ SA STALI SUSEDKAMI

Tolko šťastia, až si padli do náruče.

Pani Gustínka a pani Veronika, rodáčky z Cífera, boli kedysi susedky. A keďže život pripravuje rôzne prekvapenia, v pokročilejšom veku sa stretli v Dome pokojnej staroby v Cíferi. Dámy sa dali do reči a zistili, že bývajú na rovnakom poschodí a že sa stali susedkami opäť. Mali ste vidieť toľko radosti aj šťastia v ich očiach. Život začal znova písať ich spoločnú kapitolu, v ktorej nebudú chýbať nové a krásne zážitky.

V Zariadení pre seniorov - Dome pokojnej staroby býva 39 seniorov. Na nudu či monotónnosť sa sťažovať nemôžu. Vďaka nápadom kolegov sú stále aktívni a zapájajú sa do rôznych aktivít - športových, tvorivých, zapievajú si aj zatancujú.

ZDVIHÁK UŽ SLUŽÍ

V Dome pokojnej staroby v Cíferi je o väčší komfort zamestnancov aj klientov postarané. A to vďaka Trnavskej automobilke Stellantis Slovakia, ktorá Trnavskej arcidiecéznej charite darovala poukážku vo výške 900€. Za financie z tejto firemnej zbierky bolo zakúpené elektrické zdvíhacie zariadenie do Zariadenia pre seniorov - Domu pokojnej staroby.

Jednosmerný lístok: ulica - domov Streetwork v Trnave prináša ovocie

O tom, že ulica je krásny dom, sa spieva v jednej piesni od Elánu. Dmitrii, koordinátor aktivít Terénnej sociálnej služby krízovej intervencie Trnavskej arcidiecéznej charity, má však skúsenosti aj s tými menej peknými „hitmi ulice“. Prípady ľudí, ktorí skončili bez strechy nad hlavou, ale majú aj šťastné konce.

Dmitrii je koordinátorom služby od júna 2023. Pracuje s ľuďmi bez domova v ich prirodzenom prostredí, ktorým je ulica. V spolupráci s ostatnými spolupracovníkmi sa ich snažia kontaktovať a zistiť ich aktuálne potreby. Hoci Trnava nie je veľkomesto, pracovníci nepoznajú každého človeka, ktorého osudom je ulica. Pomocnú ruku chcú ale v rámci možností podať všetkým. S informáciami o mieste výskytu ľudí bez domova sa spoliehajú aj na pomoc obyvateľov Trnavy. Odmenou pre všetkých je cesta z ulice: domov. O úspechu projektu hovoria výsledky.

Ulica nie je domov

Ulica nie je domov, ale cesta za domovom sa na nej vďaka pracovníkom Trnavskej arcidiecéznej charity môže začať. Rozhovory s klientmi nie vždy vedú k vyriešeniu tejto otázky. Postupné a premyslené kroky však prinášajú ovocie.

Príbely s českým a moldavským občanom sa začali v auguste. Hoci jeden z pánov mal problém so srdcom a druhý stratil zamestnanie, cudzincov spájali ich návyk konzumovať alkohol, ale aj fakt, že ich doma niekto čaká.

Streetworkeri pomáhajú ľuďom bez domova s plánovaním budúcnosti

Leto na ulici nie je zima na ulici

Práve tejto téme sa terénni pracovníci pri rozhovoroch s oboma mužmi venovali. Pravidelné rozhovory o plánoch na chladné mesiace mali pozitívny výsledok. S podporou charity sa mužom podarilo kúpiť lístok, vďaka ktorému mohli odcestovať k svojim blízkym do Českej republiky a Rakúska, kde mohli urobiť hrubú čiaru za svojím doterajším životom a začať odznova.

„Ako to viem? Každý z nich neskôr poslal správu, v ktorej poďakoval a potvrdil, že je doma. Dostať takúto spätnú väzbu je v tejto práci vlastne veľmi vzácne a nebudem to skrývať, veľmi ma to teší,“ hovorí koordinátor projektu Dimitrii. Zároveň vysvetľuje, že keď sa ich zima opýta, čo robili v lete, nebudú sa musieť červenáť. Okrem toho, že pracovníci v lete upozorňujú klientov na potrebu pitného režimu a nebezpečenstvo

dlhodobého pobytu na slnku, najmä pod vplyvom alkoholu a iných omamných látok, otvárajú aj tému plánov na jeseň a zimu.

Plány prinášajú nádej

Ľudí bez domova charakterizuje podobná črta: veľmi krátky horizont plánovania. Práve z tohto dôvodu je dôležitá včasná intervencia – rozprávať sa s klientmi o plánoch počas chladných a nehostinných mesiacov. Plánovanie života počas jesene a zimy je jednou z najdôležitejších tém, o ktorých sa s klientmi hovorí.

Nie každý príbeh končí happy endom

Zimné obdobie predstavuje pre ľudí bez domova vážnu hrozbu, pretože pri nízkych teplotách hrozia omrzliny a amputácie. Nedostatok prístupu k teplému prístrešku v zime môže viesť k riziku podchladenia

a dokonca smrti ľudí bez domova. V uliciach Trnavy tak túto zimu zomrel jeden pán na podchladenie. Iný pán, ktorý sa snažil zohriať sviečkami v rozbitom aute, v ktorom prespával, v ňom zhorel. Oboch sme v lete a na jeseň často navštevovali, ale naše pokusy naplánovať s nimi možnosti prezimovania boli neúspešné.

Aby počet prípadov so šťastným koncom rástol, je potrebná súčinnosť obyvateľov. Miesta, kde sa ľudia bez domova zdržujú či prespávajú, sa dajú nahlásiť na telefónne číslo 0940 601 716. Pracovníci charity voči nim nezostanú ľahostajní a možno sa niekoľko ďalších ľudí podarí vrátiť späť do života, domov k svojim príbuzným. Aj vďaka vám.

MICHAELA MATUŠKOVÁ

Kontakt
0940 601 716
streetwork@charitatt.sk

Provizórny prístrešok ľudí bez domova

Planéte s láskou

Čo sa za mlada naučíš, v starobe akoby si našiel

Viesť deti k láske k prírode je veľmi dôležité, a preto pre nich Centrum pomoci človeku v Piešťanoch pripravilo špeciálnu environmentálne zameranú aktivitu.

Deti mali možnosť zapojiť sa do sadenia rôznych druhov rastlín do pripravených kvetináčov. Medzi nimi nechýbali bylinky, kvetinky a okrasné trávy.

Cieľom tejto aktivity bolo ukázať deťom, že aj oni svojou starostlivosťou o rastliny môžu prispieť k rastu živých organizmov a tým aj k skrášleniu svojho okolia. Vidieť deti, ako s nadšením sadia a zalievajú rastlinky, bolo naozaj úžasné.

Ich radosť z každej novej sadeničky bola nákazlivá a my sme hrdí, že môžeme byť súčasťou ich prvých krôčikov k zodpovednému prístupu k prírode. Tieto malé kroky smerom k starostlivosti o životné prostredie sú nesmierne dôležité.

Veríme, že prostredníctvom podobných aktivít v deťoch budujeme hlbší vzťah k prírode a k životnému prostrediu, ktorý si ponese so sebou aj v dospelosti. Každý jeden z nás môže prispieť k ochrane prírody a učiť sa, ako žiť v súlade s našou planétou.

Novinkou v Centre pomoci človeku Piešťany sú aj vyvýšené záhony, v ktorých sa pestuje bio zelenina.

PN

Deti si od mala budujú úctu k prírode

Kňazi aj dobrovoľníci farských charít v hesle „Corde videre“

Začiatkom mája sa v priestoroch Pastoračného centra v Červeníku uskutočnilo diecézne stretnutie kňazov a dobrovoľníkov farských charít. Stretnutie sa nieslo v pokojnej priateľskej atmosfére, ku ktorej svojou prítomnosťou prispel aj trnavský arcibiskup Mons. Ján Orosch a potešil zúčastnených milým slovom a spevom.

Hlavnou myšlienkou stretnutia bolo jeho biskupské heslo Corde videre (Vidieť srdcom). Toto heslo v nás môže zapáliť iskru, vďaka ktorej budeme viac otvorení pre hľadanie pravdy a túžby pomáhať ostatným. Spolu s evanjeliom dňa nám pripomína, že máme s vierou a pokorou prijímať cestu, ktorá nám ukazuje, že až keď sme ochotní vzdať sa vlastného «ja», máme možnosť spoznávať dovedy nepoznanú krásu a rozmanitosť života.

Dobrovoľníci a kňazi sa navzájom obohatili o skúsenosti v službe ľuďom v rôznych formách núdze, o potrebe hľadať v súlade

potravín a drogérie môžeme aj my ako rodiny, seniori, či osamelí ľudia ľahšie prekonať nepriaznivú situáciu a najmä vedieť, že sme ostat-

Formou jednoduchej potravinovej pomoci môže byť aj Hlinený dukát, za výmenu ktorého si ľudia v núdzi môžu kúpiť teplé jedlo či nájsť pomoc pracovníkov v Nízokoprahovom dennom centre na Hlavnej 43 v Trnave. Hlinený dukát sa predáva aj v Hlohovci, Piešťanoch a v Novom Meste nad Váhom, vymeniť ho je možné za rýchle občerstvenie. Všetkým zúčastneným a kňazom i dobrovoľníkom patrí vďaka za ich službu v rozvíjaní vzťahov vo farnosti prostredníctvom vzájomnej pomoci vo farských charitách.

Ak by sa chcel niekto dozvedieť viac o založení farskej charity, nech využije kontakty.

ZAH

Stretnutie sa nieslo v priateľskej atmosfére

s evanjeliom prostriedky skutočnej pomoci. Riešením môže byť potravinová pomoc, ktorá už úspešne prebieha v niekoľkých farnostiach Trnavskej arcidiecézy. Vďaka pravidelným zbierkam

nými prijatí bez súdenia. Zároveň dostávame príležitosť podeliť sa a byť tými, ktorí nesúdia. Aj vďaka tejto skúsenosti môžeme spoznať, nakoľko je v našom živote pravdivé uskutočňovať príkaz lásky.

0903 741 631
0948 661 134
farske.charity@charitatt.sk

Ďakujeme

Vďaka obchodnému domu Tesco a priaznivcom Centra pomoci človeku v Piešťanoch, ktorí pred niekoľkými mesiacmi zahlasovali za náš výherný projekt, vyrástla v predzáhradke centra komunitná záhrada. Tvoria ju vyvýšené záhony.

Dobrovoľníci z AT&T dopomohli k tomu, aby záhony mohli čo najskôr slúžiť svojmu cieľu. Vystlali ich fóliu a nasypali do nich hlinu, ktorú poskytlo Mesto Piešťany.

Z vyvýšených záhonov najprv začali vykúkať hlávky šalátu, na ktorých si všetci pochutili. Záhony sa stali rodiskom aj ďalších druhov zeleniny. Do záhradkárčenia sa pustilo niekoľko pomocníkov, ktorí sadili priesady rajčín a papriky. Výsledkom spoločných síl je úroda, ktorá prináša radosť.

KVALITNEJŠIE ŠTÚDIUM

Trnavská spoločnosť Auto-comodex sa v roku 2024 podujala pomôcť štyrom rodinám v núdzi. V prvom a druhom kvartáli roka určené rodiny požiadali o pomoc v podobe notebooku či tabletu, ktoré im firma zakúpila. V oboch prípadoch pomôžu pri štúdiu – sestram stredoškôlkam na projekty a na domáce úlohy dlhodobo hospitalizovanému chlapčekovi.

Afrika mi tísila slzy do očí

Pomocné ruky charity sa načahujú aj do ďalekej Afriky. Naša kolegyňa, Anna Zemanová, sa zúčastnila na Charitnej púti do Ugandy, ktorú koncom minulého roka zorganizovala Slovenská katolícka charita. Na vlastnej koži zažila inú kultúru, nefalšovanú radosť a vďačnosť, no zážitkom boli aj levy v safari.

Prečo ste vycestovali do Afriky a v rámci Ugandy kam konkrétne?

Do Afriky, konkrétne do Ugandy, som vycestovala zo zvedavosti, nakoľko tam bola ako dobrovoľníčka v Centre GIFT OF LOVE moja kamarátka Dianka, ktorá mi hovorila veľa zážitkov, a tiež mi niekedy, keď mala čas, poslala nejakú tú fotografiu. V Ugande to boli konkrétne Kampala, Entebbe, Adjumani.

Akú formu pomoci poskytuje Slovenská katolícka charita (SKCH) pre Ugandu?

Miesta, ktoré sme na púti navštívili, boli samozrejme tie, kde SKCH podporuje vzdelávanie detí, podporuje ich v projekte Adopcia na diaľku, ale taktiež sme boli aj v škôlke v meste Arua, ktorú navštevuje cca 100 detí, kde SKCH investovala do opravy strechy.

SKCH sprostredkuje už spomínanú Adopciu na diaľku – na svojej prednáške o Afrike ste hovorili, že ste sa stretli práve s deťmi, ktoré sú finančne podporované Slovákmami. Ako v praxi vyzerá, keď dieťa dostáva napr. 20 eur mesačne?

Áno, v centre GIFT OF LOVE žije 55 detí, ktoré sú HIV pozitívne a sú podporované aj z príspevkov ľudí zo Slovenska. Deti sú tam ubytované, majú školské uniformy, školské pomôcky, hygienu, a hlavne majú jedlo a lieky, ktoré potrebujú užívať pri svojej chorobe.

Kto je z Vášho pohľadu pre Ugandanov človek s bielou farbou pleti? Nebáli ste sa najmä v začiatkoch pobytu?

Naša farba pokožky je pre deti zážitok. Chcú sa vás dotknúť, pohladkať. Taktiež blond vlasy sú pre deti zaujímavé. Uplietli mi na hlavu zapletané copíky a veľmi ich to bavilo.

Na počudovanie som sa ani v začiatkoch, a ani počas celého pobytu vôbec nebála. Boli sme skupina pútnikov, ktorí spolu navštevovali spomínané miesta a mali sme sprievodkyňu, ktorá už predtým v Ugande istý čas žila.

V akých podmienkach miestni ľudia žili? Na prednáške pre kolegov z Trnavskej arcidiecéznej charity ste pomínali, že si šetria na plechové strechy, že bohatšie sú domy s okienkom...

Uganda je krajina, ako by som to nazvala, všetkého. Samozrejme mestá sú bohatšie ako vidiek. Tam sme mohli vidieť domy, kde ľudia žijú, ktoré sú postavené podľa toho, koľko majú peňazí. Sociálny pracovník, ktorý nás sprevádzal pri návštevách rodín, nám vysvetlil, že najjednoduchší, a tým aj najlacnejší, je domček so strechou zo špeciálnej

trávy, ale bez okna. Ak má okno, to už je ďalšia investícia, a ak má plechovú strechu, tak to je super. Našetriť na ňu nie je jednoduché. Navštívili sme rodiny, ktorých deti sú podporované aj z projektu Adopcie na diaľku. Aj v týchto podmienkach nás privítali, a poskytli nám bambusovú rohož na sedenie, lebo iné nemali. Ten čas, strávený s nimi, bol pre nás obohacujúci.

Aké miesta ste navštívili?

V Kampale to boli kostoly, baziliky, múzeum, kde boli umučení ugandskí mučeníci. Navštívili sme aj mešitu, z ktorej veže bol krásny výhľad na celé hlavné mesto. Mesto, kde vidíme bohatstvo, ale aj chudobu. 5 hviezdikové hotely, banky, nákupné centrá, ale aj slumy, v ktorých žijú ľudia v, pre nás, hrozných podmienkach.

Navštívili sme kolegov z Charitas Kasanaensis, ktorí nás zasvätili do ich činnosti, ktorou združujú farmárov a pomáhajú im tým zlepšiť ich život. Ukázali nám podrobne výrobu kávy, od zasadenia rastlinky, až po vypitie šálky dobrej kávy, ktorú sme si mohli od nich kúpiť.

Istý čas sme strávili v centre GIFT OF LOVE s deťmi, ktoré sú, ako som už spomínala, HIV pozitívne. Bol to veľmi obohacujúci čas. Okrem škôlky v Arue sme sa stretli taktiež s milosrdnými sestrami, ktoré pomáhajú ženám živiacim sa prostitúciou, dostať sa z toho. Sprevádzajú ich a pomáhajú im, aby vedeli užiť seba a svoje deti iným spôsobom, napríklad predajom banánov a iného ovocia. V ich obchodíku sme si mohli kúpiť suveníry, ktoré sami vyrábajú. Rôzne pestrofarebné tašky, tričká, korálky, náramky, ružence a iné.

V čase oddychu sme navštívili safari, vodopády, plavili sme sa po Níle, ale aj nakupovali suveníry.

Safari znie veľmi zaujímavovo, čo vás najviac oslovilo?

Všetko. Byť súčasťou prírody, pozorovať z blízkej vzdialenosti slony, žirafy, byvolky, ale aj levy, opice, a všetliho iné.

Ako ste sa stravovali? Najmä z televízie evidujeme, že strava v Afrike býva veľmi jednoduchá...

Samozrejme, naša strava bola trochu pestrejšia, nakoľko sme bývali v Kampale v hoteli. Na raňajky sme mali napríklad ovocie, lievance, omeletu. Ale zažili sme aj raňajky, kedy výber nebol a dostali sme iba pečivo a jedno varené vajíčko. Obedovali sme buď v reštaurácii, alebo v centre, kde nám skvelé kuchárky pripravili veľmi chutné jedlo. Pripraviť jedlo za daných podmienok je skutočne pre mňa umenie, nakoľko sa všetko pripravovalo v jednoduchej kuchyni na ohni. Základ obeda bola buď kukuričná kaša, ryža, kaša so zelených

čia nemali skôr peniaze. Pri návšteve strednej školy, kde bolo 1200 žiakov, sme mali možnosť vidieť, ako to funguje. V školách majú žiaci a študenti uniformy.

Aký bol Váš najsilnejší zážitok?

Tých zážitkov bolo viac, ale asi najsilnejší zážitok som mala na svätej omši, ktorá je úplne iná, ako tá, ktorú som zažila na Slovensku. Ľudia tam prítomnosť prežívajú radostnejšie, intenzívnejšie, je tam cítiť niečo, čo neviem celkom opísať. Je potrebné to zažiť. Emocionálne ma to veľmi ovplyvnilo.

Čo všetko ste sa v Afrike naučili?

banánov, ktorá chutila tak, ako u nás zemiaková kaša, alebo to boli sladké zemiaky. K tomu kuracie mäso, ryba, alebo varená fazuľa.

Čo ste v mene charity do Afriky priniesli?

Už pred odchodom sme boli v kontakte cez online stretnutia s dobrovoľníkmi z centra, ktoré nás aj sprevádzali počas púte. Takže do Ugandy sme každý z nás zabezpečili veci, ktoré v centre potrebovali. Obuv, školské potreby, tričká, suveníry, ale aj sladkosti.

A možno sme im priniesli ešte odkaz, že nám nie je ľahostajný ich osud, a hlavne, že podporou detí vo vzdelaní budú mať možnosť zmeniť alebo zlepšiť ich doterajší život.

Ako u nich funguje školstvo?

Už predtým som uviedla, že snaha žiakov mať vzdelanie je veľká. Sú si vedomí toho, že len vzdelaním je možné dostať sa z chudoby a zabezpečiť si lepší život. A áno, platí, že byť v škole, znamená aj dostať jedno jedlo za deň (obyčajne je to „pošo“ kukuričná kaša a varená fazuľa).

Napriek veľkému množstvu žiakov v triede (okolo 100), je tam rešpekt k učiteľovi, ktorý sa prejavuje v sústredení na jeho výklad. Taktiež je to aj rešpekt k rodičom, pretože si uvedomujú, že rodičia za školu platia, a nie je to jednoduché. Stáva sa, že aj napríklad 12 roční žiaci navštevujú ešte len napríklad tretiu triedu, pretože rodi-

Naučila som sa spomaliť, žiť pre danú chvíľu, pre danú chvíľu. Naučila som sa, že pre pocit spokojnosti a šťastia nepotrebujem materiálne veci. Naučila som sa, že málo je niekedy viac a tešiť sa dá aj z maličkosti.

Čo ste si z Afriky odniesli? Mám na mysli duchovnú stránku.

Odniesla som si veľa myšlienok. Myšlienok o tom, že sa po dvoch týždňoch vrátim domov a stratí sa ten pocit pokoja, ktorý som tam zažila. Stratí sa preto, lebo u nás sa nedá žiť takým spôsobom. Rýchlosť života je u nás iná.

Veľa sa hovorí o tom, čo Afrika v porovnaní s vyspelými krajinami nemá – čo ale v porovnaní so Slovenskom má a u nás to chýba?

Nemôžem porovnávať Afriku, nakoľko tá má veľa štátov, ktoré sú rôznorodé. Môžem porovnávať Ugandu, aj to iba podľa miest, ktoré som navštívila. A ak by to malo byť úplne pravdivé, musela by som tam žiť nejaký dlhší čas, nie ako pútnik, ale ako človek v reálnom živote.

Jedno je však citelné a to je to, že majetok sa nie vždy rovná radosť, pokoj a šťastie. Ale to sa nedá opísať. To je potrebné zažiť.

MICHAELA MATUŠKOVÁ

Aj za profesionálmi, na ktorých sa v rámci charity obraciate, stoja ľudia s nevšednými záujmami a vlastnými postojmi. Akí sú ľudia z charity počas pracovného času a čomu sa venujú v súkromí? Spoznajte ľudí, ktorí tvoria dieľo Trnavskej arcidiecéznej charity aj osobne, „bez červenej vesty“.

Lodičky mení za turistickú obuv

Jana Melichárek Löfflerová

Jana Melichárek Löfflerová pracuje v Trnavskej arcidiecéznej charite ako personalistka. Spracováva všetky personálne podklady a je prvým kontaktom pri nových zamestnancoch. Kedysi pracovala v Hlohovci ako asistentka riaditeľa. Keď pocítila, že vo svojom živote potrebuje zmenu, obsadzovala charita pozíciu administratívneho pracovníka. Janka príležitosť využila a vyšlo to. Vďaka tomu a aj vďaka jej povahe dnes spája kolegov a vytvára príjemnú pracovnú klímu. V kancelárii prvého kontaktu je stále zaspaná papiermi, zmluvami a rôznymi dokumentmi, no prácu si pochvaľuje: „V charite som sa našla, táto práca robí mojej duši dobre. Toto prostredie mi jednoznačne prospieva,“ hovorí Janka. Ľudskosť na pracovisku nielen prijíma, ale aj rozdáva ďalej všetkým tým,

ktorí stlačia zvonček pri vstupných dverách.

Ak Janka nesedí v kancelárii, znamená to jedno: lodičky vymenila za turistickú obuv a chodí po našich horách. Učarovali jej ale aj rakúske Alpy a keď sa jej spýtate, ktoré miesto sa oplatí navštíviť, možnosti vysype z rukáva. Má rada aj bicyklovanie so svojim manželom a dcérou Veronikou.

aj vďaka vlastnej skúsenosti. Život Alenku postavil do situácie, kedy si musela vybrať medzi prácou, ktorú milovala a starostlivosťou o chorú mamu. Zvolila si druhú možnosť. Jej mama stála pri nej a jej súrodencoch celý život a pomáhala im vo všetkom, čo bolo treba. Prišiel čas, kedy sa jej mohla za jej lásku a starostlivosť odvdáčiť. Po urči-

riaditeľa Dzurecha na pozíciu vedúcej Terénnej opatrovateľskej služby, ktorú prijala s pokorou.

Službu ľuďom, ktorí sa ocitli v situácii, kedy zostanú odkázaní na pomoc druhých, považuje za nesmierne dôležitú, potrebnú a krásnu. Pre príbuzných nastane v tomto ich životnom momente neľahká situácia, kedy si na jednej strane želajú, aby ich rodičia či starí rodičia mohli zostať v svojom prirodzenom domacom prostredí, no na druhej strane ich pracovné a rodinné povinnosti im neumožňujú dlhodobo zvládnuť túto starostlivosť o svojich starkých bez pomoci niekoho ďalšieho. A vtedy prichádzame my s našimi opatrovateľkami, aby sme im s touto starostlivosťou pomohli, a tak umožnili našim klientkám a klientom dôstojne prežiť svoju starobu až do chvíle, kedy našu pomoc už nepotrebujú.

Opatrovateľka sa stáva takpovediac súčasťou rodiny. Okrem odbornej starostlivosti je ich „pravou rukou aj veľkým uchom“.

Alenka sa ako vedúca stará o to, aby bola

služba opatrovania poskytovaná kvalitne a predovšetkým láskavo.

Najväčším požehnaním pre Alenku je jej vlastná rodina. Spolu s manželom majú 6 detí, z ktorých sa mimoriadne tešia. Miluje s nimi tráviť čas, či už v prírode, na horách, ale aj v kostole.

Miluje vietor vo vlasoch, keď sa s rodinou bicykluje, ale rovnako miluje aj chvíle, ktoré má len sama pre seba. Vtedy sa zahĺbi do čítania kníh, pri ktorých si naplno užíva vzácne chvíle oddychu.

Jej obľúbený citát, ktorý ju sprevádza jej životnou cestou, je myšlienka sv. Matky Terezy z Kalkaty: „Vložte svoju ruku do Máriinej a dajte sa ňou viesť ku Kristovi.“

MAT.

Chce byť nástrojom v Božích rukách

Alena Moravčíková

Alena Moravčíková patrí do charitnej rodiny už dva roky. Pracuje ako vedúca Terénnej opatrovateľskej služby.

Službe opatrovateľskej činnosti a jej významu rozumie

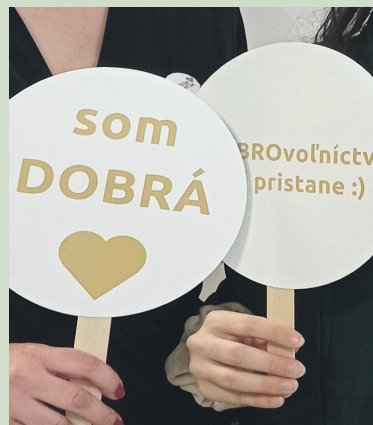
tom čase, keď sa jej zdravotný stav zlepšil a situácia Alenke opäť dovolila vrátiť sa do pracovného prostredia, prišla ponuka v Trnavskej arcidiecéznej charite. Chcela byť nástrojom v Božích rukách tam, kde to je potrebné. Pôsobila ako koordinátorka v Centre podpory v období, keď prepukla vojna na Ukrajine. Neskôr dostala ponuku od pána

Za Dobrú dušu Srdce na dlani

Projekt s výstižným názvom Dobrá duša sa pre svoj láskavý charakter ujal už pred rokmi a prekonal aj náročné obdobie korona vírusu. Jeho cieľom je strávenie kvalitného voľného času so seniorami v našom Zariadení pre seniorov - Dom pokojnej staroby Cífer.

Ide o zmysluplne využité chvíle s ľuďmi, ktorí dokážu obohatovať nielen životnými skúsenosťami.

Prihlásiť sa do projektu môže ktokoľvek. Chvíľa v spoločnosti klienta Domu pokojnej staroby môže zahŕňať prechádzku po obci, rozhovory, hranie spoločenských

hier či zapájanie sa do sezónnych aktivít.

Program môže určiť aj sociálna pracovníčka a do projektu sú

zapojení tí seniori, ktorí vopred prejavia záujem. V ciferskom zariadení bývajú aj seniori, ktorým už nohy dobre neslúžia, no sú vďační za každú novú tvár či naslúchajúce ucho. Radi trávia čas aj pri literatúre.

Trnavská arcidiecézna charita získala za projekt Dobrá duša koncom roka 2023 ocenenie Srdce na dlani.

Prebrala ho vtedajšia koordinátorka Kristína Ryšavá spolu s dobrovoľníkmi v Malom Berlíne v Trnave, pod záštitou agentúry KIRA a Dobrovoľníckeho centra TTSK.

MM

Úprimná radosť z ocenenia po dobre vykonanej práci

Ochrana detí pred šikanovaním na škole

Šikana. Slovo, ktorého len vyslovenie vyvoláva v mnohých tie najhoršie očakávania. Slovo, ktorého sa obáva každá matka, každý otec. Niečo, o čom sa síce v spoločnosti veľa hovorí, no často ťažko dokazuje či rieši. Pre mnohých ľudí dokonca stále tabu. A to bez ohľadu na to, či môže byť dieťa v úlohe šikanovaného či toho, ktoré šikanuje iných.

V Slovenskej katolíckej charite sme si ale vedomí, že sa na túto mimoriadne dôležitú tému treba nielen rozprávať, ale predovšetkým ju riešiť. Práve preto patrí ochrana detí pred šikanou medzi naše priority.

V našich charitných centrách podpory dnes vďaka tomu pracujú ako koordinátori pre ochranu (safeguarding) odborníci, ako psychológovia, sociálni pracovníci alebo špeciálni pedagógovia.

Cieľom Slovenskej katolíckej charity je, v tomto projekte, podpora integrácie ukrajinských utečencov a poskytnutie pomoci v ich materinskom jazyku, čo im uľahčuje zdieľať svoje životné príbehy.

Keďže ide často o ľudí, ktorí

majú za sebou traumatické zážitky, je nutné, aby sa naši odborníci zaviazali k mlčanlivosti pri riešení prípadov ich ochrany. Aj preto je možné podávať podnety anonymne.

Uvedomujeme si potrebu upriamovať pozornosť verejnosti na túto dôležitú tému, keďže jednou z najčastejších foriem porušovania pravidiel ochrany osobnosti, je práve šikana.

Tak tomu bolo aj nedávno, keď naša národná koordinátorka pre safeguarding prijala podnet týkajúci sa prípadu šikany z jedného z našich centier. Miestna koordinátorka tu zaznamenala šikanovanie dieťaťa na škole. Hoci šikana sa

neudiala priamo v našom centre a nebol za ňu zodpovedný žiaden z našich zamestnancov, dotkla sa našej klientky. Preto sme v Slovenskej katolíckej charite neváhali a ako tzv. tretia strana sme jej okamžite podali pomocnú ruku.

Vďaka bohatým skúsenostiam psychologičky, ktorá pracuje s maloletými klientmi a ich rodinami, sme pristúpili k tomuto prípadu s potrebnou citlivosťou a rešpektom. Bez vzájomnej dôvery by sa nám totiž nedarilo chrániť zraniteľných. Tu sa nám to našťastie podarilo.

Práve dôvera našej klientky ukrajinského pôvodu nám poslúžila ako most k nájdeniu riešenia. Dozvedeli sme sa, že jej dcéra bola šikanovaná dvoma inými ukrajinskými deťmi. Keďže sa incident odohral mimo charitného centra, naša psychologička kontaktovala špecialistov zo školy, kde spoločne hľadali riešenia na ochranu obetí, ale aj šikanátorov. Vďaka spolupráci sa obetiam podarilo zmeniť triedu, čo viedlo nielen k ukončeniu šikany, ale aj k zlepšeniu ich vzdelávacích výsledkov.

Pri riešení takýchto osudov,

Človek vo svojom živote potrebuje harmóniu

máme vždy na pamäti, že väčšina našich klientov sú deti, ktoré sú prirodzene postavené do zraniteľnejšej situácie voči dospelým. Dieťa nevie aké sú jeho práva a práve preto by sme

ich, my dospelí, mali chrániť, informovať a vytvárať bezpečné prostredie bez vykorisťovania, šikany, násilia, zneužívania a chrániť ich ľudskú dôstojnosť.

SKCH

Aj Rómom sa dejú zázraky

Vedeli ste, že až 80% Rómov je na Slovensku ohrozených chudobou? Že podiel Rómov žijúcich bez vody z vodovodu je najvyšší v Rumunsku a na Slovensku? A že k segregácii v rámci povinnej školskej dochádzky dochádza najviac na Slovensku? Vyplyva to zo zisťovania Agentúry EÚ pre základné práva, ktorá skúmala Rómov v 10 krajinách.

„Ak chceme pomáhať, tak nerozlišujeme či sú to Rómovia alebo nie. V našom zariadení sme mali jedno obdobie dievčatko, ktoré pochádzalo z manželstva s Turkom, máme polovičnú Indku, ale máme aj Rómov. Sme tak jeden krásny celok, bez ohľadu na príslušnosť,“ hovorí Alexandra Hovancová, riaditeľka charitného Domu sv. Jozefa v Spišskej Novej Vsi, ktorá sa tiež stará o nevyliciteľne choré deti.

V zariadení Centrum pre deti a rodiny sa starajú o deti, ktoré sú ťažko zdravotne postihnuté,

prevažne rómskeho pôvodu. Väčšina z nich ide rovno po narodení priamo do tohto zariadenia. „Ak ide o rodičov z osád, tí sú naozaj veľmi chudobní. Preto sa nevedia postarať o deti, ktoré si vyžadujú náročnú starostlivosť a špeciálnu opateru,“ vysvetľuje.

Z osady nie je cesta späť

„Mali sme maminu so 7 deťmi, ktorá ak by odišla z nášho zaria-

denia, nájom z minimálnej mzdy jednoducho v budúcnosti neutiahne. Niekedy sa však aj u nás dejú zázraky a túto maminu sme umiestnili do domu a tam žije spoločne so 7 deťmi. Funguje, pracuje, deti si hľadajú brigády. Každý, kto mi povie, že s Rómami je nejaký problém, potom to nie je chyba v nich, ale v nás,“ hovorí riaditeľka charitného Domu sv. Jozefa v Spišskej Novej Vsi.

Väčšinou sa, podľa jej skú-

seností, zamestnávajú rómske ženy na pomocných pozíciách, keďže majú skončené len základné vzdelanie. „Avšak máme maminu, ktorá je koordinátorka aktívnych prác,“ dopĺňa. Po 8 rokoch, čo v zariadení pracuje, sú všetky matky v zariadení zamestnané.

Snaha ako súčasť života

Niekedy bolo nemysliteľné, aby rómska žena dostala prácu, napríklad ako upratovačka, teraz je to úplne bežné. „Tento rok je prelomový, čo pripisujem aj systematickej práci s tými ženami. Učíme ich tomu, že sa musia snažiť a prijať to ako súčasť svojho života. Aby im ľudia dali šancu.“

Túžbu za vzdelaním dostala do vienka aj pani Matilda, matka, ktorá sa sama stará o dvoch tínedžerov, pracuje v nemocnici a popritom študuje na vysokej škole. Podľa slov sociálnych pracovníkov chce ukázať svojim deťom, že aj rómski občania môžu niečo dosiahnuť, ak chcú. Aj ju na

jej ceste sprevádza pomoc charity.

Niektoré rómske ženy si pritom prechádzajú aj fyzickým a psychickým násilím. Pani Marta si vďaka charitnej pomoci vyriešila dlhy a jej deti vďaka sponzorom zažili prvýkrát tábory. Zažili to, čo nikdy predtým a z utiahnutých detí sa stali usmievavé deti plné žvota.

Aj takéto príbehy píše každý deň charitné zariadenia po celom Slovensku. A vy môžete byť ich súčasťou, napríklad vďaka našej zbierke na webstránke:

charita.darujme.sk/blizko-pri-cloveku

Láska nemá predsudky

Bez podpory charity by sme nemohli začať odznova

Keď v septembri zasiahla Náhorný Karabach vojna s Azerbajdžanom, dalo sa na útek do Arménska vyše 100-tisíc ľudí. Rodiny v tej chvíli hľadali bezpečie a novú životnú perspektívu. Armine a Hrant s rodinami to všetko našli v regióne Gegharkunik, kde im a ďalším 700 rodinám poskytla Slovenská katolícka charita poukážky na potraviny a psychologickú pomoc. Výška poskytnutej adresnej podpory zo Slovenska dosiahla až 100-tisíc eur.

Armine trápilo po úteku synove psychické zdravie

Armine strávila štyri dni v nákladnom aute na ceste do Arménska so svojimi tromi deťmi. Po neznesiteľne náročných dňoch presunu, sa ich rodina dostala do oblasti Gegharkunik. Vďaka vláde tu získali do prenájmu dom, no vo vnútri nebola tečúca voda a chýbalo aj kuchynské vybavenie. Arminin najstarší syn bol navyše v takom zlom psychickom stave, že nebol ochotný komunikovať. Po viacerých konzultáciách so psychológom sa mladý tínedžer rozrozprával a rovnako ako jeho súrodenci začal chodiť do miestnej školy.

Rodine sa stále venujú sociálni pracovníci charity, ktorí im venovali aj poukážky na nákup potravín, ktoré sa im v domácnosti bez kuchynského vybavenia veľmi zídu. Aj preto Armin snívá, že raz bude mať vlastnú elektrickú rúru, v ktorej bude môcť napiecť čerstvý chlieb pre celú rodinu.

Elektrická rúra je snom mnohých domácností

Hrant s manželkou sú si vzájomne oporou

Hrant, 42 ročný otec 6-člennej rodiny, sa musel po úteku z Náhorného Karabachu vysporiadať s viacerými ťažkosťami. Najprv skúšal žiť v blízkosti Jerevanu, no ako poľnohospodár, ktorý celý život obrábal polia, si tam nedokázal nájsť prácu. Aj on sa preto po mesiaci od úteku usadil s rodinou a jeho rodičmi vo vidieckom regióne Gegharkunik. Nečakal so založenými rukami a spolu s manželkou začali z prenajatého domu od vlády ihneď vytvárať domov. Vlastnoručne si postavili toaletu, na malej záhradke začali pestovať zeleninu. Vďaka poukážkam od charity si dokázali nielen nakúpiť nevyhnutné potraviny, ale z úspor aj prasiatko.

Provízorne bývanie

Počas monitorovacej cesty v Arménsku sa k tímu sociálnych pracovníkov Arménskej charity pridala manažérka humanitárnej pomoci SKCH, Dominika Šimonffyová. Hrant

sa jej pri rozprávaní o svojom osude zdôveril, že keď jeho deti počujú hluk či ohňostroj, bežia sa skrýť pod stoličky. Hrantovej rodine sa preto venujú aj psychológovia charity.

V spolupráci s Caritas Armenia chceme podporiť ďalších viac ako 270 rodín z Karabachu, aby pocítili bezpečie a pokoj. Blízkosť charitných pracovníkov, kuchynské vybavenie či elektrická rúra na pečenie chleba za dar v hodnote 90 eur im v tom pomôžu. Zapojiť sa môžete na adrese:

charita.darujme.sk/armensko

Slováci pomáhajú deťom v Indii

Sestra Maria Goretti pochádza z malej indickej dediny zvanej Kemmanu v štáte Karnataka. Do Kongregácie misijných sestier Kráľovnej apoštolov vstúpila ako 15-ročná a po ukončení vysokej školy začala pomáhať so vzdelávaním detí.

So Slovenskou katolíckou charitou spolupracuje od roku 1996, keď sestra Maria poslala vôbec prvú fotografiu detí, ktoré potrebovali pomoc, čím sa na Slovensku rozbehol projekt Adopcia na diaľku®.

„Bola som obyčajná a veľmi temperamentné dieťa, ktoré sa tešilo zo života so svojou rodinou, so súrodencami a s deťmi z našej dediny,“ hovorí Maria.

Patrila medzi tie šťastnejšie deti v Indii. Mala štyroch bratov a dve sestry, otec pracoval ako námorník a mama sa starala

Lakshmi má najradšej hodiny angličtiny

o domácnosť. Už v detstve sa u nej prejavovalo silné sociálne cítenie:

„Spomínam si, ako sme sa hrávali a kúpavali spolu s deťmi, ktoré nemali žiadnu možnosť chodiť do školy. Často som ich učila čítať a písať. Oslovili moje srdce, a preto som sa rozhodla, že im budem pomáhať.“

Po absolvovaní kláštornej strednej školy sa preto rozhodla študovať sociálnu prácu, ktorej štúdium aj úspešne dokončila.

Cestou je vzdelanie

India vstúpila aj do roku 2024 s množstvom sociálnych a ekonomických ťažkostí. Rozdiely medzi chudobnými a bohatými sa prehlbujú. Základným problémom a najväčším zlom je podľa sestry Marie práve chudoba.

„Cesta z chudoby vedie cez vytvorenie kvalifikovanej pracovnej sily. Všetky deti by mali vedieť čítať a písať a mať možnosť získať nové vedomosti,“ zdôrazňuje sestra Maria.

Slováci pomáhajú

Momentálne pomáhajú darcovia zo Slovenska 2 740 deťom

z Indie. Ďalších 50 indických detí na svojho darcu ešte len čaká. Príspevkom 19 eur mesačne hradi dobrodinec svojmu adoptívnemu dieťaťu na diaľku všetko, čo potrebuje pre získanie vzdelania.

Všetky tieto deti sa nachádzajú v ťažkej životnej situácii podobne

Dhanya sa chce stať zdravotnou sestrou

ako Kamal, veľmi milý a úprimný chlapec s mnohými snami, hoci jeho život nie je jednoduchý. Otec mu zomrel na tuberkulózu, mama sa snaží postarať sa o Kamala a jeho sestru tak, že pracuje vo viacerých zamestnaniach.

Práve v najťažších časoch rodine pomohla Adopcia na diaľku® spolu s jeho darcom zo Slovenska, pánom Matúšom, ktorý Kamalovi umožnil vzdelávať sa.

„Dnes môžeme pomáhať chudobným vďaka obetavosti úžasných ľudí, ako ste vy na Slovensku. Ďakujeme vám za mnoho životov, ktorých ste sa dotkli svojou láskou, podporou a súcitom.“

TRNAVSKÁ
ARCIDIECÉZNA
Charita

BLÍZKO PRI ČLOVEKU 365 DNÍ V ROKU

Ďakujeme!

POMÁHAJTE S NAMI

Aj vd'aka vašej podpore môžeme rozširovať našu pomoc, ktorú poskytujeme ľuďom v hmotnej núdzi, ľuďom bez strechy nad hlavou či osamelým a chorým. Sme vd'ační, že stojíte pri nás.

PAY by square

Činnosť charity môžete podporiť príspevkom na účet
SK71 7500 0000 0040 0829 7855 VS: 1111

Duchovné slovo na záver

Sviatok Božej Lásky- Ježišovo Srdce

Kto z nás by nepoznal symboliku srdca? Práve k tomuto tajomstvu lásky sme dnes pozvaní, uprostred každodenných starostí, práce a všedného života.

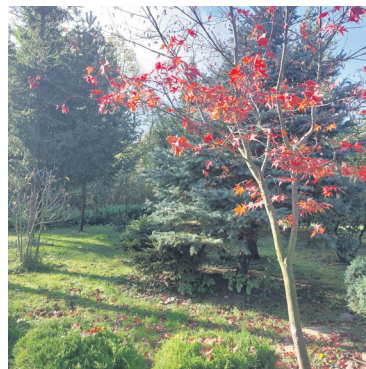
Teológ srdca- sv. Augustín- nazýva srdce "praslovom nášho jazyka". Tu sa človek rozhoduje, odtiaľto vychádza láska. A práve o túto hodnotu ide, keď slávime v mesiaci jún sviatok Ježišovo Srdca. Jeho

piše
Mons. Ján Bučík
duchovný
správca TADCH

srdce je najdôležitejší bod sveta, lebo jeho láska je pre všetkých. On to prejavil mnohokrát vo svojom živote, ale veľmi výrazne sa to

potvrdilo na kríži, keď z jeho prebudeného srdca vyšla krv a voda- symbol nového života, ktorý nám dáva v nevyčerpatelnej miere Ježiš. Deti z materskej škôlky navštívili kostol. Cítili sa tu ako doma. Rozbehli sa po chráme a skupinka sa zastavila pri oltári Božského Srdca, kde bola veľká socha Ježiša s rozopätými rukami a so zvýrazneným zlatým srdcom na hrudi. Jedno dieťa zvolalo: „Pozrite! Ten muž má zlaté srdce.“ Jednoduchá, ale veľmi výstižná exegéza: Boh má srdce pre nás! Má zlaté srdce. Či si nepamätáme jeho pozvanie: „Poďte ku mne všetci...“ Jeho srdce- On sám- je tu pre všetkých, ako to vy-

jadruje aj talianska kniha s názvom Pútnikom lásky: „On je tu pre tých, ktorí milovali a boli milovaní, aby ďakovali tomu, ktorý je sám láskou, aj pre tých, ktorí milovali bez toho, aby boli milovaní, lebo vedeli

stále znovu prijať lásku toho, ktorý je sám toho schopný, nakoniec je tu aj pre tých, ktorí nemilovali, lebo nemohli alebo nevedeli milovať, v nádeji že sa stretnú s tým, ktorý ich miluje a tak ich oslobodí od strachu pred láskou a dodá im odvahy láske dôverovať.“ Tajomstvo Srdca Boha teda nie je bezvýznamná kapitola nášho vzťahu k Bohu, ktorú možno vymazať, veď obohacuje náš život a dáva mu zmysel. Preto nám bol tento sviatok darovaný uprostred všedných dní, ktoré sú často bez srdca. Nech ten dnešný, ale aj ďalšie nech sú naplnené láskou. K tomu nech nám Ježišovo Srdce pomáha a žehná.